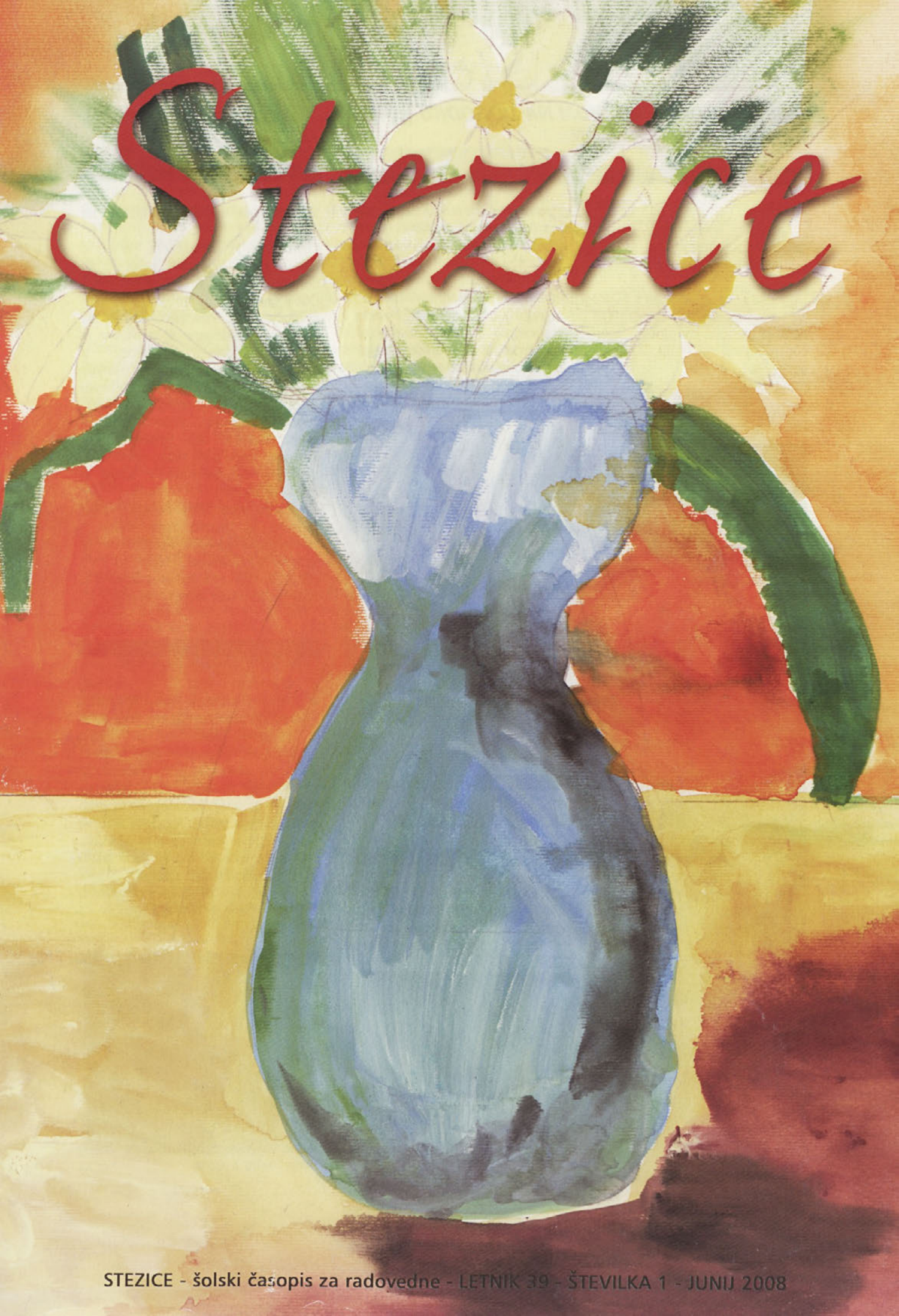

An abstract painting featuring a central blue vase with a dark blue shadow. Two large orange flowers with green leaves are positioned on either side of the vase. The background is a mix of yellow, green, and white, with several yellow daisies at the top. The word 'Steziice' is written in a red, cursive font across the top.

Steziice

S FOTO-VIDEO KROŽKOM NA DOGODKU NIKON SOLUTION

Dina Pintarič

Mariborsko Pohorje je bilo 11.5.2008 prizorišče tekme svetovnega pokala v gorskem kolesarjenju, profesionalni fotografi in številni ljubitelji digitalne fotografije pa si bomo soboto in nedeljo zapomnili po vrhunskem dogodku Nikon Solution.

Dogodka smo se udeležili s FOTO-VIDEO krožkom. Celodnevni izlet je bil zelo poučen, saj smo fotografirali pokrajino v jutranji svetlobi, Maribor - Lent in njegove značilnosti, športno fotografijo - gorsko kolesarjenje in sončni zahod na Ptuju. Z veseljem smo črpali iz zakladnice znanja in sprejemali nasvete izkušenih fotografov in organizatorjev dogodka E-fotografije.

POSLIKAVA STENE NA ŠOLSKEM IGRIŠČU

Petra Smolej

V mesecu maju smo v okviru likovnega krožka z učenci od 5/8 do 9.r izkoristili sončen ponedeljek za poslikavo stene pri šolskem igrišču. Upodobili smo žoge z raznovrstnimi vzorci, na njih pa otroke pri igri in nekatere značilnosti iz naše okolice (kitajski zid, fosil, čevljarsko lučko, stari mejni prehod Ljubelj in Bornov tunel).

OBISK KNJIŽNICE

Grega Kranjec, D5.b

V torek smo si ogledali knjižnico na naši šoli.

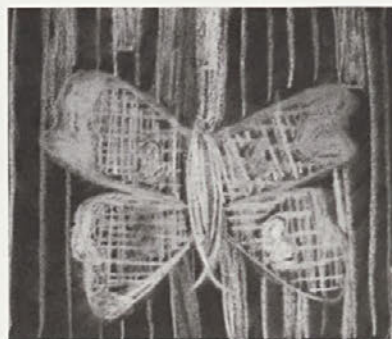
Čakala nas je knjižničarka Metka, ki nam pomaga pri izbiri knjig, ki jih beremo.

Dobili smo liste in jih z njeno pomočjo rešili. Povedala nam je, da so knjige razdeljene v strokovni in leposlovni del knjižnice. V leposlovnem delu so knjige razporejene po abecedi, po priimku avtorja. Strokovne knjige pa imajo številčno oznako. Potem smo si skupaj ogledali oba dela knjižnice. Izvedeli smo tudi, kako poiščemo knjige z računalnikom v šolski in tržiški knjižnici.

Na koncu smo dobili nalogo. Vsaka skupina je morala najti knjigo s pomočjo računalnika. Naloga nam je uspela. Knjižničarka Metka je zelo prijazna, zato rad hodim v knjižnico, zdaj pa bom tudi lažje našel knjige.

Tina Škrjanec, D5.b

Z razredom smo v četrtek, 11.10.2007, obiskali šolsko knjižnico. V knjižnici smo se najprej pogovorili o bontonu. Nato pa je gospa knjižničarka pripravila kratek kviz. Zabavali smo se. Po kvizu je knjižničarka razložila, kako najdemo knjige s pomočjo računalnika in kako se imenujejo police. Razdelili smo se v tri skupine. Reševali smo učni list. Na koncu smo se morali sami znajti in z računalnikom poiskati knjigo. Tako, kot pravi pregovor: »Ura teče, nič ne reče,« je bilo našega obiska hitro konec.

Maša Štucin, 2. Kovor

VODENJE PO TRŽIČU

Učenci predmeta TVZ in Marjana Makarovič Košnjek, prof

Učenci 7. razredov, ki so si izbrali turistično vzgojo kot izbirni predmet, so se v tem šolskem letu pripravljali za vodenje po Trziču. Projekt smo izvedli skupaj s tržiškim TIC-em oz. njegovo predstavnico go. Petro Hladnik v sklopu mednarodnega projekta Sejem bil je živ, ki poteka še v nekaterih drugih gorenjskih krajih. Učiteljica Irma Kovač je učence pripravljala za vodenje že v času prireditve »Vuč v vodo« (gregorčki), po njenem odhodu pa je s pripravami nadaljevala učiteljica Marjana Makarovič Košnjek.

Učenci so si razdelili posamezne teme o znamenitostih Trziča. Pripravljali so se z gradivom TIC-a, ki so ga morali prirediti in se ga naučiti tako, da so pri vodenju govorili prosto. To delo je potekalo v učilnici in doma, nato pa sta sledili dve vaji v starem mestnem jedru.

Pot smo začeli pred tržiško osnovno šolo, kjer smo na kratko predstavili zgodovino Trziča ter značilnosti gradu in glavne farne cerkve. Potem nas je vodila naprej skozi Partizansko, mimo njenih zanimivih kamnov do cerkve sv. Andreja, kjer smo pokukali še do »firbec okna« in hiše na zgornjem voglu, kjer je deloval tudi prvi tržiški vrtec.

Nato naprej do Hotela Pošta in njegove zanimive obnovljene fasade ter mimo naslednjih stavb: Perkove hiše, Devove hiše, prve čevljarke tovarne z zanimivima freskama, nekdanjega sodišča in hiše na Trgu svobode 21, kjer ima rodbinske korenine tudi Prešernova neizpolnjena ljubezen Julija Primic. Na osrednjem trgu smo se ozrli še proti obnovljeni Mallyjevi hiši in se pohvalili, da v njej živi Andrej Jerman, čeprav si kot zdrav športnik, pa tudi manj premožen, cigar ne prižiga z bankovci, kot je to počel eden nekdanjih lastnikov.

Nato smo zavili na trg pred poslovalnico Alpetour, kjer je nekoč stala Lavičkova lekarna, predhodnica današnjih zasebnih lekarn oz. lekarn nasploh. Ob glasnem šumenju Trziške Bistrice pa smo opisali še panoramsko tablo Trziča in oklice.

V atriju pred občino smo se ozrli še proti vodnjaku z levom in nato nadaljevali pot ob vznožju pobočja, na katerem kraljuje cerkev sv. Jožefa.

In na koncu do izven Trziča morda najbolj znane tržiške znamenitosti – Kurnikove hiše. Pozabili pa nismo tudi na stavbo nekdanjega kina. Ali veste, da jo obnavljajo in da bodo Trzičani lahko predvidoma še letos po dolgih letih ponovno gledali kino predstave kar doma, in to deloma zahvaljujoč norveškim finančnim sredstvom.

Vrnili smo se pred stavbo šole, kjer smo opozorili še na to, kar se da v Trziču in njegovi okolici še pogledati.

Učenci so tudi izvedeli, kaj je pomembno pri tehniki dobrega vodenja. Tako so morali govoriti glasno, razločno, gledati tiste, ki jih vodijo, pri tem pa kazati na znamenitosti, o katerih govorijo.

Prišli sta sobota in nedelja, 10. in 11. maj, ter prireditev MINFOS. V sklopu le – te je program ponujal vodenje po Trziču za obiskovalce. Oblekli smo rdeče majice s šolskim znakom, da se bo vedelo, od kod smo in koga predstavljamo, in pogumno čakali na obiskovalce. Res je, da so nas prišli vzpodbujati v glavnem starši, sorodniki in prijatelji, a nič za to.

Večina ocen je bila zelo dobrih, sami smo se presenetljivo veliko naučili o bližnjem Trziču in dobili še eno večino več v življenju.

Naslednje šolsko leto nameravamo zadevo nadgrajevati še z drugimi učenci in morda tudi s sodelovanjem Trzičanov, ki se šolajo na Srednji turistični šoli Radovljica. Izziv bi nam bil voditi naše učitelje in osnovnošolce, ki prihajajo iz cele Slovenije na ekskurzije v Trzič. Upamo tudi, da nas bo tržiški TIC potreboval še naprej za vodenje v času številnih prireditev, ki potekajo skozi vse leto v Trziču.

Vsi smo se strinjali, da je treba najprej dobro spoznati domače okolje in Slovenijo, preden začnemo spoznavati svet. Pa tudi, da Trziču manjka le še nekaj lepotnih popravkov in malo več življenja v starem mestnem jedru, da bi postal ob Dovžanovi soteski in Podljubelju zanimiva turistična točka na Gorenjskem.

KAJ VEŠ O PROMETU?

Dušan Markič

Vsako leto spomladi izvedemo šolsko tekmovanje Kaj veš o prometu. Tekmovanje je sestavljeno iz poznavanja cestnoprometnih predpisov, spretnostne vožnje s kolesi na poligonu in vožnje po cesti v prometu. Najboljši trije učenci zastopajo šolo na občinskem tekmovanju, ki je v letošnjem letu potekalo na naši šoli.

Šolskega tekmovanja se je udeležilo 37 učenk in učencev od 5. do 9. razreda. Prvo resno preizkušnjo je predstavljalo reševanje testov o poznavanju cestnoprometnih predpisov. Mnogi učenci so bili razočarani, saj so bili prepričani, da vse znajo, a rezultati testov so pokazali drugače. V nadaljnje tekmovanje so se uvrstili samo tisti učenci, ki so opravili teoretični preizkus znanja.

Tudi premagovanje različnih ovir na poligonu za spretnostno vožnjo je bilo težje, kot je bilo videti na prvi pogled. Že manjša vihravost in nezbranost sta se maščevali. Najboljše rezultate pri poznavanju cestnoprometnih predpisov in spretnostni vožnji so dosegli **Matic Jerman** in **Jure Frantar** iz 7.b razreda in **Tim Zupan** iz 8.a razreda. Ti trije učenci so nas 9. maja 2008 zastopali na občinskem tekmovanju Kaj veš o prometu.

Pri izvedbi občinskega tekmovanja so nam pomagali policisti Policijske postaje Tržič in člani Združenja šoferjev in avtomekanikov Tržič. Ocenjevanje tekmovalcev je bilo tako v rokah strokovnjakov, mentorji pa smo skrbeli za nemoten potek tekmovanja.

Naši učenci so se odlično odrezali. **Matic Jerman** je dosegel 1. mesto, **Tim Zupan** 2. mesto in **Jure Frantar** 4. mesto. Med tremi sodelujočimi tržišskimi osnovnimi šolami je naša šola osvojila ekipno prvo mesto in tako po dolgih letih uspela premagati ekipo Osnovne šole Križe. Matic Jerman se je s tem uspel uvrstiti na državno tekmovanje v Novem mestu.

Vsi tekmovalci so prejeli priznanja in nagradno vožnjo z gokart avtomobili na kartodromu v Ljubljani, prvi trije pa tudi medalje.

Po končanem tekmovanju smo opravili temeljito analizo. Ugotovili smo, da učenci dobro obvladajo spretnostno vožnjo, slabše poznajo cestnoprometne predpise, najšibkejši pa so v prometu na cesti. Če kdo od staršev prebira te vrstice, naj ga spomnim, da je premalo otroku kupiti kolo in čelado. Potrebno ga je tudi poučiti o varni vožnji po cesti in njegovo početje v prometu občasno tudi preveriti. Promet je resna stvar, v kateri ni popravnih izpitov.

Srečno!

NA PRIREDITVI OB MATERINSKEM DNEVU

Nika Meglič, 3. Kovor

Jaz sem Nika, ena izmed učenk tretjega razreda. Na prireditvi ob materinskem dnevu sem nastopila kar trikrat. Pela sem v pevskem zboru, igrala na harmoniko in zaplesala skupaj s sošolci.

Bilo je veliko mamic. Tudi kakšen očka je bil vmes, ampak še največ je bilo pa nas, otrok.

Mi, tretješolci, smo zaplesali Igraj kolo. Bilo je prima! Zelo pa mi je bila všeč tudi igrlica, ki so jo zaigrali petošolci.

Grega Kranjec, D5.b

TEKMOVANJE V PLEZANJU

Aleš Peharc, 3. Kovor

Sem Aleš Peharc in hodim v tretji razred. Plezam že tri leta in sem že v klubu. Bil sem na tekmovanju v Šenčurju. Od dvajsetih sem bil na vrsti kot deseti. Ko smo vsi plezalci preplezali plezalno steno, sem komaj čakal na rezultate. Bil sem tretji. Na stopničkih sem se počutil kot vrhunski plezalec na tekmovanju v težavnosti.

OBISK PRIJATELJEV V AVSTRIJI

Maja Oblak, 9.b

V sredo, 13.2.2008, smo se nekateri učenci sedmih, osmih in devetih razredov odpravili v Avstrijo, da bi se srečali s svojimi prijatelji. Ker smo ta dan nestrpo pričakovali, smo bili veseli, ko smo se odpravili, in po uri vožnje smo prispeli v Šentjanž. Tam smo se usedli po skupinah in imeli smo nekaj časa, da se spoznamo. Po kratki tišini je pogovor kmalu stekel in kmalu smo se dobro poznali. Sledila je plesno-gledališka igra z naslovom Izstopni vizum. V igri smo uživali in na koncu smo jih nagradili z glasnim aplavzom. Sledila je malica, nato pa družabne igre. Ker smo se tako zabavali, nismo opazili, da je ura že pol enih, čas, ko smo se morali odpraviti domov. Bili smo kar malo razočarani, vendar nas je tolažila misel, da se kmalu spet srečamo, takrat jih bomo gostili mi. Komaj čakam!

EIN BESUCH UNSERER FREUNDE IN AUSTRIA

Am Mittwoch, den 13.2.2008, besuchten wir unsere Freunde in Austria. Wir waren sehr lustig und konnten es nicht mehr erwarten. Dann kamen wir nach St. Johan. Zuerst verteilten wir uns in Gruppen und sprachen über unsere Gruppe. Danach machten wir uns mit neuen Freundinnen bekannt. Dann schauten wir ein Theaterspiel mit Titel Ausreisevisum. Es war sehr gut und am Ende belohnten wir Schauspieler mit großem Applaus. Dann hatten wir Pausenbrot. Dann spielten wir einige Spiele. Es war sehr interessant und lustig. Um halb eins verabschiedeten wir uns. Wir waren unglücklich und traurig, aber wir hoffen, dass wir uns bald wieder sehen.

PREDSTAVA IZSTOPNI VIZUM

Maja Oblak, 9.b

Osnovna šola Bistrica že nekaj let sodeluje s koroškimi Slovenci, zato smo jih ob priložnosti povabili, da nas obiščejo. Na povabilo so se odzvali v petek, 23.5.2008, ko so prišli na našo šolo gostovat mladi igralci iz Gledališke skupine Šentjanž. Zaigrali naj bi nam že večkrat nagrajeno plesno-gledališko predstavo Izstopni vizum. Predstave smo se vsi že zelo veselili. Že kmalu jutraj so prišli igralci, pripravili sceno in po malici se je predstava začela. Igralci so plesno-gledališko predstavo zaigrali v slovenskem jeziku. Nad predstavo smo bili vsi zelo navdušeni, saj je govorila o današnjem svetu in težavah, o svetu, v katerem ni prostora za drugačne, ki preveč izstopajo in jih drugi ne spoštujejo. Na koncu smo odlične igralce nagradili z velikim aplavzom. Veseli so bili, da je igra režiserja Sebastjana Stariča zopet uspela, nam pa je bila najbolj všeč koreografija, ki jo je prav tako pripravil Sebastjan Starič. Ob taki izvrstni igri in odličnih igralcih ni čudno, da so za to delo prejeli že marsikatero nagrado. Na koncu se jim je zahvalil še ravnatelj, nato pa so hitro pospravili in se odpravili domov.

OBISK PRI KOVORSKIH GASILCIH

Ožbej Kuhar, D5.b

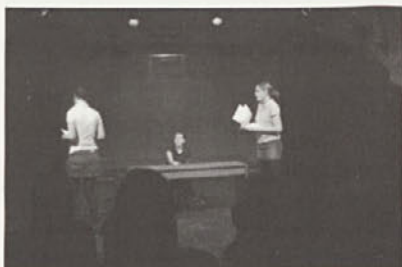
V ponedeljek smo v šoli pomalicali že ob 8. uri. Sirovi rogljički so se res prilegli. Sledil je zbor petih razredov devetletke.

Sončno jutro je bilo kot naročeno za pešačenje proti Kovorju. Veselo smo kramljali in se kmalu znašli pred veliko stavbo z napisom Gasilski dom Kovor.

Pričakal nas je prijazen gasilec. V imenu gasilskega društva nas je prijazno pozdravil in razdelil v tri skupine. Učenci 5.b smo šli najprej v garažo. Ta je bila velika in prostorna. V njej smo spoznali vso gasilsko opremo. Več vrst čelad, cevi, maske, kisikove bombe, vrvi. Gasilec nam je prikazal tudi njihovo uporabo. Povedal nam je tudi, kako se morajo znajti v primeru gostega dima, da se ne zgubijo, so pripeti na vrvi.

Na steni sem opazil plakat, ki je prikazoval načrt njihovega območja. Naša skupina si je nato ogledala skoraj novo gasilsko vozilo, ki je moderno opremljeno. V kabini ima radijsko postajo, video nadzor s kamero na zadnjem delu vozila, pripomočke za pomoč pri nesrečah (motorke, klešče) ter svetlobne reflektorje za nočno reševanje, ki jih usmerjajo z daljinskim upravljalcem. Na strehi ima svetlobna in zvočna telesa za primer nujne vožnje. V zadnjem delu našega obiska je sledil praktičen prikaz gašenja ognja. Imel sem srečo, da sem lahko v živo občutil, kako je gasiti ogenj z aparatom, v katerem je bila pena. Spomnim se tudi, kako naju je s Tino gasilec pripel z vrvjo in naju spustil skozi okno na tla.

Bilo je zanimivo. Spoznali smo veliko novega. Gasilce spoštujem, ker opravljajo humano in častno delo.

NOVO LETO

Grega Kranjec, D5.b

Zadnji dan leta 2007 sem vstal zelo zgodaj, saj sem imel smučarski trening v Avstriji. Komaj sem čakal, da bi prišli domov, kjer me je čakal prijatelj Timi s Ptuja. Skupaj sva se igrala do večera, ko smo z družino odšli v Tržič, kjer naj bi s prijatelji praznovali novo leto. Zbrale so se štiri družine, tako da je bilo veliko otrok. Otroci smo se igrali posebej. Večerjali smo pico, igrali smo igrice na računalnik, gledali televizijo in vozili sobno kolo. Večkrat smo odšli ven spuščat rakete, vulkane, žvižgavce, starejši fantje pa tudi petarde. Malo pred polnočjo smo se vsi skupaj zbrali in odšli ven. Skupaj smo odštevali minute in sekunde do leta 2008. Spustili smo rakete in si voščili srečno novo leto. Domov smo prišli ob dveh zjutraj, ob treh pa smo odšli spat. Imel sem se zelo lepo.

NARAVOSLOVNI DAN: OGLED MUZEJA IN NEŽNIKOVE DOMAČIJE

Katja Šober, D5.b

V sredo, 24.10.2007, smo šli v Tržič, kjer smo imeli naravoslovni dan. Najprej smo šli v muzej. Tam smo si ogledali različne stare predmete in stroje, kot so na primer:

- smukalnik,
- kolovrat,
- trlica,
- stroj za bombaž,
- mikalnik...

Ogledali smo si tudi krtačo, ki so ji včasih rekli gradaše. To je bila naprava za krtačenje ovčjega runa (predelavo volne).

Včasih so imeli tudi statve za mezlan.

BPT - Bombažna predilnica in tkalnica Tržič je bila prva tovarna v Tržiču. Indigo je indijska rastlina, iz katere so včasih izdelovali bombaž. V 16. stoletju pa so z beljenjem in gubanjem polepšali oblačila.

Tržiški barvarji so bili pridruženi ljubljanskemu barvarskemu cehu že v 17. stoletju, v 19. stoletju pa je trg Tržič slovel po vsej avstrijski državi zlasti zaradi kvalitetnih barvarskih izdelkov tržiških manufakturnih mojstrov. Gašper Pollak je bil spreten tkalec in mojster barvarske in tiskarske obrti. Rodil se je leta 1800, umrl pa leta 1880.

Nato smo šli še na Nežnikovo domačijo, kjer smo si ogledali klet, kokošnjak, hlev, svinjak, spalnice in še veliko drugega.

Po ogledu smo šli v kuhinjo na čaj. Čaj smo popili, nato pa smo odšli še v Kurnikovo hišo, kjer smo izdelovali nogavičke iz domače volne.

Naš naravoslovni dan se je tako končal.

Imela sem se zelo lepo.

LITERARNI NATEČAJ Z DOMIŠLJIJO NA POTEPI

Maja Oblak, 9.b

Četrtna, 27.3.2008, smo se štirje učenci iz OŠ Bistrica, Tjaša Mikulandra, Manca Mikulič, Maja Oblak in Rok Zupan, manjkala je le Jerca Meglič, zelo veselili, saj naj bi se odpravili v Kolosej v Ljubljani, kjer naj bi imeli zaključno prireditev natečaja Z domišljijo na potep.

Udeležbo na tej prireditvi smo si prislužili s sodelovanjem na natečaju Smart team s podnaslovom Z domišljijo na potep. Pisali smo domišljijske spise, pri čemer smo lahko izbirali med tremi naslovi: Ljubezen boli, Umor je napisal(a) in Ustavimo nasilje. Nekaj se nas je na spodbudo mentorice Tanje Ahačič takoj zagrelo lotilo pisanja in kmalu je bil viden rezultat - pet izvirnih in zanimivih spisov z različno tematiko. Učiteljica je bila z vsemi spisi zelo zadovoljna, popravila je nekaj malenkosti in jih takoj poslala na uredništvo natečaja. Kmalu je prišlo vabilo, s katerim so nas vabili na zaključno prireditev. Z veseljem smo se povabili odzvali in teden dni kasneje smo se že znašli v Koloseju, kjer je kar mrgolelo mladih pisateljev in pisateljic. Vzdušje je bilo prijetno in kar malo slovesnega občutja je bilo čutiti. Prireditev nam je bila vsem všeč, poskrbela pa je za še eno presenečenje. Eden izmed nas je namreč osvojil posebno priznanje žirije. To je bil Rok Zupan, ki je s svojim spisom Umor v gorah očitno navdušil žirijo. Vsi smo se veseli vrnili domov.

Sodelovanje pri tem natečaju nam je bilo vsem v veselje, zato smo si obljubili, da to ni bil zadnji natečaj, pri katerem sodelujemo, in da se drugo leto zopet srečamo na zaključni prireditvi, pa čeprav bomo takrat že srednješolci.

IZDAJA: Osnovna šola Bistrica, Begunjska cesta 2, 4290 TRŽIČ
Tel.: 04 597 17 60; Fax.: 04 597 17 70
E-mail: stezi@quest.arnes.si
<http://www2.arnes.si/~obistricakr>

ODGOVORNA UREDNICA: Dina Pintarič

LEKTORIRANJE: Metka Kavčič

NASLOVNICA: Nina Slapar, D5.b

FOTOGRAFIJE: Žan Zupan, 7.a, Blaž Česen, 7.a, Matjaž Korošec, 7.a, Domen Žalac, 7.a, Žan Dolinar, 8.c, Jan Bertoncelj, 8.a, Anže Šlibar, 9.a, Dina Pintarič – člani FOTO-VIDEO krožka OŠ BISTRICA

OBLIKOVANJE: Dina Pintarič

TISK: Tiskarna Uzar, Tržič

NAKLADA: 350 izvodov

Katja Pagon, 3.a

Ko smo prišli v Bohinj, smo imeli najprej kosilo. Po kosilu smo si ogledali okolico. Po ogledu smo šli nabirat naravne materiale in iz tega naredili toteme. Ko smo jih naredili, smo se vrnili v hotel na večerjo. Po večerji smo šli na nočni sprehod na opazovanje zvezd. Ko smo si jih ogledali, smo se vrnili v hotel.

Drugi dan zjutraj smo imeli najprej zajtrk. Ko smo pojedli, smo se peljali z ladjico po jezeru. Ko smo prispeli na drugi breg, smo šli v planšarski muzej. Nazaj smo se spet peljali z ladjico. V hotelu smo pojedli kosilo in šli nabirat veje za ogenj. Vse, kar smo nabrali, smo nesli k hotelu. Malo smo se poigrali in šli na večerjo. Po večerji smo zakurili ogenj in vsi nekaj zapeli, zaigrali ali povedali.

Tretji dan smo zjutraj spet najprej pojedli zajtrk. Po zajtrku smo se šli igro lov na lisico. Ko smo prišli, smo se igrali in imeli kosilo. Po kosilu smo šli domov.

Anže Hafner, 3.a

Ko smo prišli z avtobusom v Bohinj, smo dali kovčke v hotel in se šli ven igrat. Po končanem igranju smo šli na sprehod, potem pa na kosilo. Zvečer smo šli gledat zvezde.

Drugi dan smo imeli telovadbo. Na zajtrk smo šli po telovadbi. Potem smo se z ladjico peljali po jezeru. Nazadnje smo kurili ogenj.

Zadnji dan smo imeli telovadbo in zajtrk. Po zajtrku smo šli pripravljat prtljago. Potem smo počakali na avtobus, ki nas je odpeljal domov.

Matej Jagodic, 3.a

Šli smo na sprehod do jezera in v okolico hotela. Nabirali smo kamenje in palice. Postavili smo toteme. Zvečer smo odšli v gozd. S seboj smo vzeli svetilke in odšli gledat zvezdo Severnico. Naslednji dan smo se peljali z ladjico po Bohinjskem jezeru. Ko smo stopili z ladjice, smo odšli peš do planšarskega muzeja. Po vrnitvi z ladjico smo nabirali drva za taborni ogenj. Ob tabornem ognju smo gledali nastope nekaterih učencev. Vadili smo, kako se orientiramo v gozdu. Pri igri lov na lisico smo naredili skupine. Šli smo do puščic, na katerih so bile naloge za nas. Pred hotelom smo opazovali vreme ter merili temperaturo. To so nam pokazale učiteljice. Na travniku smo opazovali živali.

Karin Tanacek, 3.a

V sredo, 6. 5. 2008, smo se odpravili na tabor v Bohinj. Pot je potekala iz Bistrice proti Kovorju, kjer smo pobrali še učence iz podružnične šole. Nato nas je vodila mimo Radovljice, Lesc, Bleda, do Bohinja, kjer smo se nastanili v hotelu Zlatorog. Razdelili smo se po sobah. V sobi sem bila z Gajo in Katjo. Po naporni vožnji smo imeli počitek. Kasneje smo spoznali Petra in Urbana. To sta bila naša animatorja. Najprej sta nam predstavila kraj Bohinj. Ogledali smo si jezero, po katerem smo se potem vozili z ladjico. Pripovedovala sta nam tudi o zgodovini Triglava. Imeli smo taborni ogenj in izvedeli, kako se ogenj pripravi. Vsaka soba je morala predstaviti svojo točko. Šli smo se razne igre. Imeli smo lov na lisico. Tabor smo zaključili v petek. Po končanem kosilu smo se odpravili proti domu, kjer so nas čakali starši. Na taboru mi je bilo všeč, ker sem se imela lepo in izvedela veliko novih stvari.

Alen Bešič, 3.a

V sredo zjutraj smo se izpred šole odpravili na tabor v Bohinj. Bivali smo v hotelu Zlatorog. V sobi smo bili štirje fantje: Lan, Matej Jagodic, Matej Kazaferovič in jaz. Bili smo skupina Super fantje. Še isto popoldne smo odšli na pohod v bližnji gozd.

V četrtek zjutraj smo se najprej ogreli s telovadbo. Takoj po zajtrku smo se odpeljali z ladjico po jezeru. To mi je bilo všeč. Popoldane pa smo se učili postavljati ogenj ter kako se orientiramo.

V petek dopoldan pa smo se šli LOV NA LISICO. V skupini nas je bilo 12. Igro smo kmalu končali. Čakala nas je še podelitev diplom za najbolj urejeno sobo. Zmagala sta Vitan in Vili. Ob 15. uri smo se odpravili domov. Pred šolo me je čakal ati, ki sem ga bil zelo vesel.

Gaja Pazlar, 3.a

Ko smo se pripeljali v Bohinj, smo morali dve uri čakati na sobo. Medtem smo si ogledali okolico. Potem smo imeli kosilo, po kosilu pa smo imeli eno uro in pol počitka. Po počitku smo postavljali toteme iz naravnih materialov. Potem smo imeli večerjo in po večerji iskanje Severnice.

Drugi dan smo imeli vožnjo z ladjico po jezeru. Potem smo šli do planšarskega muzeja. V njem smo izvedeli veliko novih stvari. Potem smo nabirali veje za taborni ogenj. Ob večernem tabornem ognju smo peli.

Tretji dan zjutraj pa smo ponovno imeli telovadbo. Potem smo se orientirali s kompasom, imeli lov na lisico, kosilo, po kosilu pa odhod domov. Vsak dan smo merili temperaturo in opazovali vreme.

Dijana Biščević, 3.a

Sreda, 7.5.2008. Odšli smo v Bohinj. Bili smo v hotelu Zlatorog. Tam smo pospravili prtljago in šli v sobe. Bila sem v sobi 302. Ob 13. uri smo imeli kosilo. Potem smo šli vsak v svojo sobo. Ob 16. uri smo se oblekli, se namazali proti komarjem in klopom in šli. Odšli smo v gozd. Ob 19. uri smo imeli večerjo.

Četrtek, 8.5.2008. Vstali smo ob 7. uri, se oblekli, umili in šli telovadit. Potem smo šli na zajtrk in po zajtrku na ladjico, kasneje pa še na sprehod tja in nazaj do ladjice. Po kosilu smo šli v sobe. Po počitku smo šli na sprehod po gozdu.

V petek, 9.5.2008, smo vstali ob 7.15 in ob 8. uri šli telovadit. Po telovadbi smo imeli zajtrk. Po zajtrku smo šli na igrišče, potem smo pospravili sobe. Poslovili smo se od hotela Zlatorog.

Z učenci 3. razreda smo bili letos prvič na taboru. Od 7. do 9. maja smo bili v Bohinju.

Učenka KATARINA MIKLAVČIČ iz Kovorja je v svoj dnevnik zapisala tole:

1. DAN

Ko smo prispeli v Bohinj, smo se najprej igrali, ker smo čakali, da nam pripravijo sobe. Potem sta nas vodiča odpeljala na krajši sprehod ob jezeru. Ko smo prišli v hotel, smo imeli kosilo, po kosilu pa smo šli v sobe, da bi počivali. Po počitku smo se odpravili na jaso ob jezeru, kjer smo izdelovali toteme. Nato smo šli v hotel, kjer smo večerjali, po večerji pa smo šli na sprehod, gledat zvezdo Severnico. Ko smo prišli v hotel, smo se stuširali in šli spat.

2. DAN

Zjutraj smo se zbudili, se preoblekli in umili, potem pa odšli na jutranjo telovadbo. Nato smo šli na zajtrk. Po zajtrku smo se peljali z ladjico na drugo stran jezera. Na ladjici nas je sprejel gospod, ki nam je povedal nekaj o Bohinju. Potem smo šli peš v planšarski muzej, kjer smo videli veliko zanimivih stvari. Ko smo prišli v hotel, smo imeli kosilo, po kosilu pa smo počivali. Po počitku smo šli nabirat dračje za ogenj. Zvečer smo ob ognju nastopali. Potem smo se umili in šli spat.

3. DAN

Zjutraj smo šli zopet na jutranjo telovadbo, potem pa na zajtrk. Nato smo pospravljali stvari in se pripravljali za odhod domov. Potem smo se zunaj igrali razne igre. Pred kosilom smo imeli še orientacijski pohod lov na lisico. Bili smo razdeljeni v štiri skupine. Prva skupina je zmagala. Potem smo šli na kosilo. Po kosilu smo bili zunaj, nato pa smo se z avtobusom odpeljali proti Tržiču.

KAJ NAM JE BILO NA NAŠEM PRVEM TABORU NAJBOLJ VŠEČ?

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo...

- ☺ kurili ogenj in plesali.
(Manca Golmajer)
- ☺ kurili ogenj in ko smo imeli orientacijski pohod lov na lisico.
(Martina Gričar)
- ☺ kurili ogenj.
(Anže Malovrh)
- ☺ se peljali z ladjico, kurili ogenj in ko smo na večernem pohodu opazovali zvezdo Severnico.
(Nika Meglič)
- ☺ zvečer ob ognju nastopali.
(Katarina Miklavčič)
- ☺ kurili ogenj.
(Aleš Peharc)
- ☺ zakurili ogenj.
(Nejc Pogačnik)
- ☺ se peljali z ladjico in zakurili ogenj.
(Maja Šepetavc)
- ☺ se peljali z ladjico in ko smo kurili ogenj.
(Luka Šivic)
- ☺ nastopali in da smo hodili po naravi.
(Nastasija Vrečar)
- ☺ kurili ogenj, se peljali z ladjico in tekli za lisico.
(Urban Zupan Mežnar)

KAJ NAM NA NAŠEM PRVEM TABORU NI BILO VŠEČ?

Ni mi bilo všeč,

- ☹ ko sem videla svoje sošolke in sošolce, kako so jokali.
(Manca Golmajer)
- ☹ ko smo čakali na sobe.
(Martina Gričar)
- ☹ da sem imel domotožje.
(Anže Malovrh)
- ☹ da smo imeli zjutraj telovadbo.
(Nika Meglič)
- ☹ ko sem imela domotožje.
(Katarina Miklavčič)
- ☹ ko sem se jokal.
(Aleš Peharc)
- ☹ ko mi je dal vodič kazen in sem moral delati počepce.
(Nejc Pogačnik)
- ☹ da sem imela malo domotožja.
(Maja Šepetavc)
- ☹ da sem imel domotožje.
(Luka Šivic)
- ☹ da smo morali zjutraj teči.
(Nastasija Vrečar)
- ☹ da smo morali veliko hoditi, potem pa nisem mogel dobro spati, ker so me bolele noge.
(Urban Zupan Mežnar)

Nina Žumer, 3.b

Zjutraj smo ob 8. uri prišli v šolo, pomalicali in odšli na avtobus. V avtobusu smo peli pesmi Pojdi z menoj, Vrag naj vzame, Zaljubljena v skejterja, 3.a razred pa je pel Drugo violino. Ko smo prispeli na Letališče Jožeta Pučnika na Brniku, smo se razdelili v dve skupini. Naša skupina si je šla najprej ogledat stvari oziroma predmete, ki se jih ne sme prinašati na letalo. Tam nas je počakal carinik Zvonko in nam te stvari pokazal. Potem smo odšli še k stevardesi, ki nam je povedala o rečeh, ki so lahko v prtljagi, nato sta se skupini združili in odšli na pregled skozi rentgen. Po pregledu smo šli na smešen mali avtobus, ki nas je peljal h gasilcem, ki imajo velik in visok gasilski avto. Po ogledu vozila smo šli na letalo, si ogledali kabino, se poslovili in odšli na avtobus, ki nas je peljal v šolo. V šoli smo narisali risbe v zahvalo.

Luka Hudobivnik, 3.b

Zjutraj smo najprej prišli v šolo, imeli smo malico. Potem smo odšli na letališče.

Tam smo se razdelili v dve skupini. S carinikom Zvonkom smo odšli pogledat zasežene predmete: kože plazilcev, želvin oklep, okle, zobovje nilskega konja, krokodiljo glavo, školjke... Potem smo odšli k stevardesi in izvedeli, kako potuje kovček. Potem smo šli skozi rentgen za ljudi in nato na avtobus in h gasilcem. Ogledali smo si letalo.

Potem smo se zahvalili, poslovili in odšli v šolo. V šoli smo narisali risbice in odšli domov ali v varstvo in na kosilo.

Jaka Jordan, 3.b

Zjutraj sem šel v šolo. Imeli smo malico. Za malico smo imeli čokoladni krof in čokoladno mleko. Zunaj nas je že čakal avtobus. Odpeljali smo se na Letališče Jožeta Pučnika.

Najprej smo se zbrali na letališču in razdelili v dve skupini. Z nami je bil gospod Zvonko. Najprej smo si šli s carinikom ogledat stvari, ki so jih odvzeli potnikom, ker jih je bilo prepovedano nositi v Slovenijo, in to so bile: školjke, korale, nagačen volk, krokodil, krokodilja glava in torbica iz kačje kože. Potem smo odšli k stevardesi. Povedala nam je, kaj naredijo s kovčki. Potem še na rentgen in s posebnim avtobusom smo se odpeljali h gasilcem. Videli smo poseben gasilski avto. Odšli smo na letalo in pogledali kabino.

Potem smo se z avtobusom odpeljali domov. Imel sem se lepo.

Monika Stržinar, 3.b

Ko sem prišla v šolo, smo imeli malico. Potem, ko smo se oblekli, nas je pred šolo čakal avtobus in takoj smo se odpravili. Kar naenkrat smo vsi začeli peti.

Prispeli smo na Letališče Jožeta Pučnika in se razdelili v dve skupini. Naša skupina si je najprej ogledala stvari, ki so jih potniki prinesli s seboj s počitnic. Gospod Zvonko nam je pokazal, česa ne bi smeli imeti. Nato smo odšli k stevardesi, ki nam je pokazala, kaj naredijo z našimi kovčki. Ko kovček oddamo, ga najprej stehtajo, potem pa nanj nalepijo nalepko. Povedala nam je tudi, da imamo s seboj lahko tudi živali, ampak samo v posebni kletki. Če otrok potuje sam, mu na kovček nalepijo posebno etiketo, na kateri piše UM. Odpravili smo se skozi čudno napravo, s katero pregledajo kovčke. Ko smo prišli ven, smo zagledali avtobus, ki nas je popeljal po letališču. Videli smo veliko letal. Ko smo prišli do gasilcev, smo videli velik avto z dvema motorjema. Najbolj sem bila navdušena, ko smo si šli ogledat letalo z majhno kabino in veliko gumbi.

Nato smo se poslovili in odšli domov.

Manca Golmajer, 3.Kovor

Zbrali smo se v šoli. Pojedli smo malico in odšli na avtobusno postajališče. Pripeljal je avtobus in odpeljali smo se na Brnik.

Vstopili smo v letališko stavbo. Razdelili smo se v dve skupini. Najprej smo odšli k stevardesi. Pokazala nam je, kako tehtajo prtljago in kako nanjo dajejo listke z imenom, priimkom in naslovom. Otroci, ki potujejo brez staršev, dobijo majhne torbice, v katere dajo vse dokumente. Nato nam je carinik pokazal čevlje iz kačje kože, dve torbici, kačji rep, dve školjki, okostje krokodila in še kaj. Ko smo vse pogledali, smo morali zamižati, in ko smo odprli oči, smo zagledali pred seboj velikega volka. Bil je nagačen. Pobožali smo ga, naredili nekaj fotografij ter odšli drugam. Odšli smo skozi posebna vrata, pravzaprav je bil to samo nekakšen rob vrat. Svoje torbice in nahrbtnike smo dali skozi rentgen, kjer se vse vidi, kaj je notri. Dobili smo jih nazaj.

Nato smo se peljali z letališkim avtobusom po letališki stezi. Potem smo odšli h gasilcem. Pokazali so nam svoj najnovejši gasilski avto. Gasilec ga je pripeljal k nam in poškopril zelo daleč. Nato smo se fotografirali. Odšli smo še na letalo, se usedli in pripeli, nato pa nam je carinik razdelil bonbone. Pred letalom smo naredili še nekaj fotografij. Po ogledu smo odšli na avtobus in se odpeljali domov.

Laura Pogačnik, 3.a

Ob 8. uri smo se dobili v šoli. Pojedli smo malico in stekli v garderobo. V vrsti smo počakali na avtobus. Odpeljali smo se do Brnika. Ustavili smo se na Letališču Jožeta Pučnika.

Tam so nas počakali cariniki. Pri pultu za oddajo prtljage so nam povedali, kaj lahko vzamemo s seboj. Gospod Zvonko nam je pokazal slonji okel, veliko školjk, kačjo kožo, čevlje iz kačje kože, korale, kače v steklenici in volčji kožuh. Odpeljali so nas do traku, na katerega smo položili nahrbtnike. Z avtobusom smo se odpeljali do gasilcev. Pokazali so nam gasilski avto s topom za vodo. Sprehodili smo se do aviona. Nato smo se usedli. Ponudili so nam bonbone ali robčke.

Navsezadnje pa smo morali iti. Lepo smo se zahvalili. Čakal nas je avtobus. Odpeljali smo se proti šoli. Najbolj so mi bili všeč avioni.

Vitan Zavrl, 3.a

Najprej smo malicali v šoli in se potem odpeljali na letališče Brnik.

Ko smo prišli na letališče, smo se najprej razgledali naokoli. Potem smo šli noter in se razdelili v dve skupini. Jaz sem šel s prvo skupino. Carinik, gospod Zvonko, nam je pokazal, katerih stvari ne smemo prinesiti s seboj. Najprej nam je pokazal slonov okel. Bil je zelo lep bel. Na sredini je bil vklesan slonček, notri pa je bila rdeča blazinicica. Potem nam je pokazal korale. Bile so bele od prahu in zelo so špikale. Potem nam je pokazal zelo veliko školjko. Enim jo je carinik pomagal držati. Videli smo tudi krokodiljo lobanjo. Zobje so bili kot šivanke. Ko smo si vse ogledali in se slikali, smo šli k stevardesi. Stevardsa nam je povedala veliko stvari o prtljagi in potovanju. Tudi otroci gredo lahko sami na avion. Potem smo šli še malo po hiši. Šli smo h gasilcem. Imeli so zanimivo vozilo, ki ga v Kranju nimajo. Potem smo šli v avion s 50 sedeži.

Na letališču sem se imel zelo lepo.

Rok Kapel, 3.a

Prišel sem v šolo. V šoli smo pojedli malico in se z avtobusom odpravili na Letališče Jožeta Pučnika na Brniku.

Najprej smo šli k carini, kjer nam je carinik pokazal, kaj ne smemo prinesiti iz tujih držav. Pokazal nam je, kaj so ljudje prinesli iz tujih držav, pa ne bi smeli. Imeli so korale, kačjo kožo, krokodiljo lobanjo, čevlje iz kačje kože in torbico iz krokodilje kože. Potem smo šli k stevardesi, ki nam je razložila, kako potujejo kovčki in kaj je na vsakem kovčku. Potem smo šli skozi rentgen. Ko smo prišli skozi, smo šli na letališče in se z avtobusom, ki je drugačen od navadnega avtobusa, peljali en krog po letališki stezi. Potem smo šli h gasilcem, ki so nam pokazali gasilski avto, ki ga na navadnih gasilskih postajah ni. Naredili smo gasilsko sliko. Potem smo šli na avion. V avionu smo se pripeli in gospod Zvonko je razdelil bonbone. Pogledali smo tudi pilotsko kabino. Z Vidom sva pogledala, kako avion vzleti. Zahvalili smo se, ker smo lahko prišli na obisk, in se z avtobusom odpravili domov. Najbolj všeč mi je bilo v letalu.

Manica Kostevc, 3.a

Ko smo pojedli malico, smo se odpravili v avtobus in se odpeljali na Brnik. Potem smo zagledali letališče. Stevardesa nam je pokazala, kako vzamejo kovčke, in kaj dajo otrokom, če sami potujejo. Potem smo šli do carinika, ki nam je pokazal, kaj ljudje ne smemo vzeti iz narave. To so bile školjke, korale, kosti in steklenice s kačami. Potem smo šli skozi vrata in se z avtobusom odpeljali do gasilcev in še do letala. Potem smo se odpeljali domov. Všeč mi je bilo pri cariniku.

Tomaž Meglič, 4.a

Šola v naravi je bila v Čatežu. Tam smo bili učenci četrtyh razredov naše šole. Čeprav nam je vreme malo ponagajalo, smo se imeli zelo lepo. Ni nam bilo dolgčas, pa tudi lačni nismo bili. Hrana je bila namreč odlična. Vsak dan smo veliko plavali in hodili na izlete. Ogledali smo si Kostanjeviško jamo, muzej divjyh afriških živali in z brodom smo se odpeljali čez reko Savo.

Nekateri smo šli tudi na izlet z rolerji. Zadnji dan smo imeli tekmovanje v plavanju.

Imeli smo se lepo in upam, da bom šel kmalu spet v Čatež.

Nastja Heberle – Jenko, 4.a

Meni je bilo v Termah Čatež zelo všeč. Najbolj všeč mi je bilo na gusarskem otoku. Kar čas bi zavrtela nazaj. Najbolj žalostna sem bila zadnji dan, ker me je pičila čebela. Najbolj vesela pa sem bila v sredo, ko mi je sošolka Neža povedala, da je sošolec Miha zaljubljen vame. Tudi hrana je bila odlična.

Zelo zanimiva je bila vožnja z vlakcem v muzej Polovič, kjer smo videli različne divje živali.

Tilen Valjavec, 4.a

Ko smo prišli v Terme Čatež, smo vsi ponoreli od veselja. Kmalu smo odšli na kosilo in po kosilu plavat. Učitelji so nas razvrstili v skupine in vsaka skupina je dobila enake plavalne kapice.

Po večerji smo si šli ogledat Kostanjeviško jamo, ki mi je bila zelo všeč. Vsak dan smo se veliko vozili na toboganih. Tudi hrana mi je bila všeč. Med prostim časom smo se igrali lovilca za našimi hiškami. Po večerji smo vsak dan nekam šli. Zaradi slabega vremena in mrzle vode sem zbolel. V šoli v naravi mi je bilo zelo všeč.

Sara Čufurovič, 4.a

V Čatežu smo se imeli zelo lepo. Šli smo na vse mogoče tobogane in v bazene. Šli smo tudi v Kostanjeviško jamo, v trgovine in v mini disco. Imeli smo tudi prosti čas, ko smo se lahko igrali po svoje. Najbolj všeč mi je bilo popoldansko plavanje v bazenih po našem izboru. Bilo je zelo zabavno.

Miha Perko, 4.a

V ponedeljek smo odšli s šolo v Čateške toplice. Vsi smo komaj čakali, da se poslovimo od staršev in odpeljemo. Prvi dan smo se najprej razvrstili po hiškah, nato pa smo imeli razvrščanje v plavalne skupine. Moja učiteljica je bila Dina. Preko celega tedna smo veliko plavali, čeprav je bilo vreme slabo. Vsak dan smo se tudi učili, nato pa smo imeli različne dejavnosti.

Hodili smo tudi na izlete, imeli smo tudi zabave. Pred zajtrkom smo odšli na jutranjo telovadbo, po zajtrku pa na plavanje. Cel dan smo nekaj počeli, zato smo zvečer zelo hitro zaspali.

Zadnji dan smo imeli preizkus plavanja. Vsi smo komaj čakali, da gremo domov, in v petek popoldne sem se zelo razveselil svojih staršev in sestre Ane.

Lovro Pirjevec, 4.a

V slabem vremenu smo se z avtobusom odpeljali v Čatež. V slovo smo pomahali staršem, bratcem in sestrām in se odpeljali. Malo me je stisnilo pri srcu.

V Čatežu smo bivali v hišicah. Bil se v sobi z Demirjem in še s tremi Kovorjani. Dobro smo se razumeli. Kadar je deževalo, sem bral Miki

miško. Ob lepem vremenu smo plavali v odkritem bazenu, kadar pa je bilo vreme slabše, smo plavali v pokritem bazenu. Plaval sem vsak dan. Jaz zelo rad plavam. Dobil sem srebrnega delfinčka. Zelo sem ga bil vesel.

V Čatežu sem se imel lepo in tudi hrana je bila dobra. Želel sem si imeti telefon, da bi lahko poklical domov in govoril z mamico.

MOJA SANJSKA DEŽELA

Patricija Radosavac, 4.b

V moji sanjski deželi bi bili gradovi, v katerih bi živele čudežne vile. V lepih vilah bi živeli otroci. Na igrišču bi bili rastlinojedi dinozavri, s katerimi naj bi se igrali otroci. V moji sanjski deželi bi bilo veliko čudežnih živali, ki vedno rade pomagajo. V tej deželi bi sijalo čudežno sonce, ki bi ustreglo vsaki rastlini in ji dalo ravno toliko toplote, kot jo potrebuje. Rastline bi se z otroki pogovarjale in se igrale različne igre. V tej deželi bi se vsi imeli lepo in prijetno.

O DEČKU, KI NI VERJEL V ŠKRATE

Klemen Tadel, D5. Kovor

Nekoč je živel fantek. Bil je sam in zelo žalosten. Ni verjel v škrate. Toda velikokrat je slišal pripovedovanje o njih. Vedno je govoril, da škratje ne obstajajo. Znal je veliko lepih pesmi, ki so razveseljevale ljudi. Hodil je od hiše do hiše in pel te pesmi. Ljudje so mu dajali denar, s katerim se je preživljal. Nekoč pa je šel skozi grozljivi gozd. Ujela ga je noč. Poiskal si je udobno ležišče ter zaspal. Ko se je zbudil, je nadaljeval pot. V gozdu se je izgubil. Prišel je škrat ter ga vprašal, kako mu je ime. Fant je povedal, da je Jure. Pripeljal ga je k ostalim škratom. Škratom je povedal, da se je izgubil. Glavni škrat je dejal, da mu lahko izpolnijo tri želje. Fant si je zaželel svojo hišo, v kateri bi živel. Zaželel si je, da bi dobil starše. S tretjo željo pa si je zaželel, da bi bil doma. In res je bil doma. Škratom se je zahvalil. Bil je srečen. Vedno, kadar je šel skozi gozd, pa je pustil malo hrane za škrate.

TISTEGA LEPEGA DNE

Jurij Zupan, D5. Kovor

Bil je torek, izza gora se je dvigovalo sonce. Zame je bil to najlepši dan, saj sem bil na počitnicah v prelepih Julijskih Alpah, kjer prebivajo gorske vile. Gorske vile vidijo le redki otroci, če imajo srečo. Bilo je že dolgo od tega, odkar sva se z dedkom odpravila na Škrlatico. Ker je bil dedek že star, se je hitro utrudil. Mene pa so noge nesle proti vrhu, kot bi vedel, da me tam čaka nekaj čudovitega... Na poti za veliko skalo sem zaslišal stokanje. V lovčevu zanko se je ujel Zlatorog. Približal sem se mu in mu jo snel. Pogledal me je in mi rekel z visokim glasom: "Ker si me rešil, te popeljem tja, kamor še ni stopila človeška noga." Usedel sem se mu na hrbet in ponesel me je po skalnati poti proti vrhu Škrlatice. Na vrhu je dvakrat zakričal v rog in odprla so se skalna vrata. To je bil vhod k dobrim vilam. Spuščala sva se v notranjost gore. Votlina je bila v prelepih mavričnih barvah. Na dnu gore je bilo prečudovito jezero, kjer so se zadrževale gorske vile. Ena je bila lepša od druge in zastajal mi je dih od njihove lepote. Zlatorog je bil čuvar gorskih vil. Vile so bile sprva zelo hude, ker mi je pokazal njihov dom. Potem pa so bile vesele, da sem njihov gost. Povedale so mi veliko stvari in zgodb o tem, kako človek uničuje naše največje bogastvo, gore. Povedale so mi tudi skrivnost, ki je do takrat nisem vedel. Tisti, ki bo dal na začetek in konec mavrice košaro, bo dobil v košaro polno zlatnikov. Zlatorog je bil zelo žalosten, ker je lovec hotel njegov zlati rog. In še veliko stvari mi je povedal, vendar se mi je vse zdelo kot v pravljici. Vsega sploh nisem mogel dojeti.

Kar naenkrat sem se znašel na tistem mestu, kjer sem našel Zlatoroga. Pod menoj pa je že sopihal dedek. "Kam se ti tako mudi, pobič, kam te

nesejo noge," mi je zavpil dedek. Počakal sem ga. O tem, kaj se mi je zgodilo, pa nisem govoril, saj bi dedek rekel, da je to le pravljica.

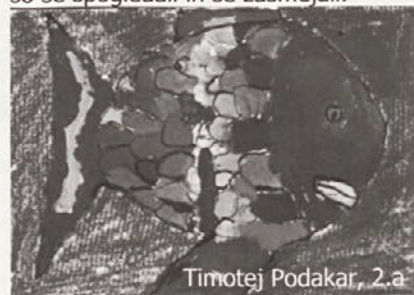

Vid Varagič, 3.a

ŠKRAT V HIŠI

Blaž Osredkar, D5. Kovor

Nekoč je živel škrat z imenom Smrkec. Živel je v veliki hiši, toda v hiši je živela še družina, ki je imela fantka Marka. Tej družini je zmanjkalo vsak dan nekaj hrane, zato je sin Marko hotel poiskati te kradljivčke. Nekoč noč se je škrat Smrkec odločil, da gre zopet v kuhinjo po hrano. Tisto noč pa Marko ni mogel spati. Odšel je v kuhinjo, prijel za kozarec in zagledal na polici nekaj majhnega. To majhno stvar je ujel v kozarec. Marko je bil vesel, da je končno ujel hišnega kradljivčka. Rekel mu je, naj odide iz te hiše, ker jo bodo podrl. Škrat je začel pakirati svoje stvari in se pripravljati za odhod. Med odhodom iz hiše je škrat povedal Blaževi mami in očku, da je on tisti, ki je jemal hrano. Povedal je tudi, da škratje nikoli ne kradejo, ampak si samo izposojajo. Vsi štirje so se spogledali in se zasmejali.

Timotej Podakar, 2.a

PASTIRSKI ŠKRAT

Aleš Ručigaj, D5. Kovor

Nekoč je živel pastirček Tine. Ovce je pasel predvsem ponoči. Vsak večer je k njemu prihajal škratec ovce past. A nekega večera ga ni bilo. Tine ga je čakal in čakal, a ga še vedno ni bilo. Naposled je prišel star škratec in mu povedal, da je njegov pomočnik izginil. Tine se je odločil, da ga gre iskat.

Pretaknil je vse gozdove in bilke v njih, pregledal vse ovce, preplezal vse gore, a škratec še vedno ni našel. Izčrpan se je vrnil domov. Premišljeval je, kje bi škratec še lahko bil, a nič pametnega mu ni prišlo na misel. Nato se je spomnil, da še ni preiskal svoje hiše. Vendar tudi tam ni uspel najti škratec. Šel je po ovce in jih odpeljal domov.

Naenkrat pa se je škratec prikazal. Tine ga je vprašal, kje je bil, in mu povedal, da ga je povsod iskal. Zdaj se je škratec spomnil, da ni nikomur povedal za svoj praznik. Praznikovo pravilo pa se glasi: "Ob polni luni noben pastirski škratec ne sme iz koče do 0.00 (polnoči)!"

Odslej pastir ob polni luni ni čakal škratec, saj je vedel, da ga ne bo.

ŠKRATA NA POVRŠJU

Andraž Osredkar, D5. Kovor

Nekoč je živel škratec z imenom Mihec. Imel je brata Bunkca. Živela sta pod zemljo. Oče in mama sta odšla na izlet. Bunkca in Mihec nista šla nikoli na površje. Zelo sta bila živahna in nagajiva. Nekega dne sta se dogovorila, da gresta na površje. Toda vedela sta, da tega ne bi smela. Splezala sta na visoko drevo in videla belo pokrajino, ki je bila pokrita s snegom. Na snegu sta videla fantka, ki joče. Mihec se je hotel pokazati, toda Bunkca ga je ustavil in potegnil za drevo, saj bi fantek videl oba. Dogovorila sta se, da ga privabita do gozda. Fantek je slišal prijazen glas in odšel proti gozdu. Zagledal ju je. Po dolgem klepetanju so vsi trije sklenili, da bo to njihova skrivnost. Naenkrat pa ju fantek zgrabi za ušesa. Škrata sta vedela, da se bo to zgodilo, ker sta bila drugačna. Škrata sta fantka nato ujela v mrežo, vendar ju je prosil, da ga spustita. Ker sta bila prijazna, sta ga spustila. Fant je zbežal proti domu in začel svojo dogodivščino, ki se mu je zgodila v gozdu, pripovedovati mami. Mamica mu tega ni verjela.

Škrata od tega dogodka ne gresta nikoli več na površje in se zabavata pod zemljo.

ŠKRAT BEN

Neža Šlibar, D5. Kovor

Nekoč je živel škratec Ben. Ta škratec je bil zelo majhen. Želel pa si je postati velik kot ljudje. Ni imel prav veliko prijateljev, imel pa je brata, ki mu je bilo ime Rik. Rik s svojim imenom ni bil zadovoljen. Hotel je biti Rex.

Rik je bil za eno glavo večji od Bena. Prav to je Bena jezilo. Starejši je bil, pa tako majhen. Med škratec je bil najmanjši. Škrati so se včasih norčevali iz njega in Ben je bil zelo žalosten. Ben je zelo rad jedel škratecovo pico z gobami, zelenjavo, sadjem, feferoni in olivami. Njegov najljubši šport je bil nogomet. Znal je tudi poštevanko do 100. Tudi računal ni slabo. Za rojstni dan pa si je želel računalnik, čeprav je bil star šele 50 let. Dobro je vedel, da računalnik ni za tako majhne. Vedel pa je tudi, da bo čez 50 let star 100 let. Takrat bo verjetno že hodil na fakulteto in mu ga bosta starša zagotovo kupila. Njegova najljubša barva je bila modra. Še posebej rad je imel živali. Najbolj tiste, ki letijo. Najljubša ptica med vsemi mu je bil orel. Najljubši letni čas pa zima. Njegova mama ga je tolažila, da bo v prihodnjih letih že še zrasel in da bo tako močan kot njegov oče.

Enkrat, ko sta se z bratom sankala, sta videla deželo ljudi in vstopila vanjo. Pa jima ni bila všeč. Čeprav so bili ljudje precej večji od njiju, pri petih letih niso znali poštevanka, brali so zelo slabo ali pa še sploh ne. Igrice na računalniku pa so se igrali že kar 3-letni otroci. Toda bile so zelo nasilne in nič poučne. Tako sta bila škratec zadovoljna, da skoraj nikoli nista sama doma in da se z njima igrata mamica in očka. Pri ljudeh sta bila starša po cel dan v službi. Otroci pa so veliko časa preživeli v vrtcu ali v šoli. V škratecovi deželi imajo škratec srečo, da ni nasilnih igrice. Ko sta prišla domov, je iz kuhinje že dišalo po slastnem kosilu, ki ga je za vso družino pripravljala mama. Oče pa je kar sam postavil snežni iglu in se spraševal, kje sta Ben in Rik. Nista se več pritoževala nad velikostjo in imenom, ampak sta bila vesela, da sta to, kar sta.

Tara Kenda, D5.b

TRIJE MAJHNI ŠKRATKI

Klara Wilfan Jukič, D5. Kovor

*Čisto, čisto tiho
stopajo copatki;
gazijo po snegu
trije majhni škratec. (otroška pesmica)*

Nekoč so živeli trije škratec: Pokec, Cmokec in Bobek. Še posebej težko so čakali na božič, ker takrat so POČITNICE. Pa še nekaj je bilo: za božič so pričakovali darila. Božiček jih ponavadi pusti pod smrečico. Smrečice pa še niso imeli. Tako so se

Pokec, Cmokec in Bobek odpravili v gozd po smrečico. S seboj so vzeli žagico. Posekali so lepo majhno smrečico. Manjkali so jim še okraski. Pokec in Cmokec se nista mogla ničesar domisliti. Prav takrat pa je začelo snežiti. Na njihove ročice so padale prelepe snežinke. Bobek je rekel, da bodo to njihovi okraski. Pokec in Cmokec sta se mu smejala in sta rekla, da se mu bodo vse snežinke stopile. Bobek pa jima ni verjel in jih je pridno spravljaval v žep. In ker se na božični večer včasih zgodijo čudeži, se snežinke res niso stopile, temveč so se spremenile v sladkorne zvezdice. Z njimi so okrasili smrečico. Naslednje jutro so pod smrečico našli vsa darila, ki so si jih zaželeli.

PETELINOVA ZGODBA

Rok Zupan, 9.a

Petelin Pero je živel na majhni kmetiji ob gozdu. Rad se je sprehajal po gozdnih poteh ob sobotah zjutraj, saj ga je veselil pogled na naravo. Na žalost je imel veliko dela z ostalimi prebivalci kmetije, saj so venomer imeli kakšne težave. Tudi gozdne živali so ga včasih prosile za pomoč in s svojimi izkušnjami jim je zlahka pomagal. Težilo pa ga je to, da nikoli ni imel časa za dolge sprehode po gozdu, ker je bil vedno tako zaposlen. Odločil se je, da se bo za nekaj časa odrekel delu, da bo lahko več časa preživel v naravi. Kot vedno, se je prva razburjala kokoška Klara, ki je vedno delala slona iz muhe.

»Oh, naš petelinček je dal odpoved! Tragedija! Konec je z redom na naši kmetiji!« A Pero jo je hitro pomiril.

»Dajte no, kokoška Klara, saj ne bo za dolgo...« Prekinila ga je putka Pavla, ki je vsa zmedena priskakljala skozi vrata. Vedno je zamujala na sestanke. Začel se je strašen kraval, ki ga je prekinil piskajoč glasek, ki je prihajal iz za vrat.

»Na pomoč! Spustite me noter!« je cvilila veverica Vita. Petelinčku se je zdelo, da nikoli ne bo imel miru, a vseeno je Vito povprašal, kaj je bilo tako strašnega.

»Katastrofa! Danes sem šla preverit svojo zalogo lešnikov, a ko sem prišla do kraja, kjer sem jih zakopala, je bila tam ogromna kovinska škatla! Stavim, da pripada ljudem.« Petelin ni odlašal, vedel je točno, kaj storiti. Poslal je po kmetovega mačka P. Redca, ki je prebival v kmetovi hiši. Skupaj s P. Redcom se je petelin Pero odpravil proti kraju, kjer je Vita našla kovinsko škatlo. P. Redec si je škatlo previdno ogledal z vseh strani.

»Tole,« je svečano vzkliknil, »je star pralni stroj!« Vita se je oglasila:

»Vprašaj ga, zakaj je tukaj!« Razvajeni maček je začel zasliševati pralni stroj, a le-ta na žalost ni spregovoril niti besedice.

»Meni se pa zdi, da pralni stroji ne govorijo,« je pripomnil Pero. »Če hočemo izvedeti, kdo je to postavil sem, moramo slediti dokazom. Najprej bomo šli nazaj do kmetije, kjer se bomo posvetovali z ostalimi člani sveta.« In odpravili so se proti kmetiji.

Ko so na kmetiji izvedeli, kaj se je zgodilo, so ogorčeni vzklikali, da bi morali pralni stroj postaviti gospodarju na hodnik. Skupaj so šli proti kraju zločina in potem obsojenca s skupnimi močmi nesli v gospodarjevo hišo. Ravno, ko so si oddahnili, se je čez kmetijo zaslišal krik. Bil je glas lisice Lare, zato je petelin vzel s sabo še psa čuvaja, ker se lisici ni dalo zaupati. Ko je petelin prišel do kraja, kjer je lisica zakričala, je pretresen videl, da se potok, ki je teklen zraven kmetije, peni. To je pomenilo, da je v potoku človeška umazanija. *Že drugi primer človeškega smetenja v enem dnevu?* se je zamišljeno spraševal Pero. Lisica Lara je pojasnila, da je malo višje ob potoku opazila polno smeti, ki so onesnaževale vodo. Odpravil se je višje, kjer je res zagledal polno smeti, ki so vodo vidno potemnile in ji dale neprijeten vonj, skupaj z majhnimi plastmi pene, ki so se zbirale na gladini. Ko je korakal gor in dol zraven kraja zločina številka dve, ga je Lara vprašala:

»Mimogrede, kako gre s pralnim strojem?« Pero je samo z mimiko pokazal, naj mu da malo miru. Ko je tako intenzivno razmišljal, ga je

doletelo. Lisica ni mogla vedeti, da je pralni stroj sploh obstajal, kar pomeni, da je 100% možnosti, da je ona kriva, zato jo je pripeljal na zaslišanje. Tam je s težavo priznala, da je ona zvalila pralni stroj na lešnike gospe Vite in da je ona podrla smeti. Nato ji je petelin kar celih 75 minut razlagal o tem in onem in o onesnaževanju okolja. Poučil jo je o ločevanju odpadkov in o posebnih odpadkih za predmete, ki ne smejo med navadne smeti. Lisica je bilo tako sram: vse, kar je hotela, je bilo, da bi se veverici maščevala za to, kar ji je ta naredila en mesec nazaj, v smeteh pa je iskala samo nekaj za pod zob in jih je ponesreči podrla in spravila v vodo. Odločila se je, da bo vedno spoštovala vse svoje sosedice in da bo pomagala Zemlji, in sicer tako, da bo začela akcijo pospravljanja smeti v gozdu. Skrbi za naše okolje, saj je edino, ki ga imamo!

LETEČI MEDVEDEK

Domen Jančič, 3.b

Nekoč, ko je vse že spalo, je na plan pogledal medvedek. Bil je zelo lep. Rasel je in rasel in vedno bolj si je želel leteti. Nekega dne je ušel od doma. Šel je v gozd. Srečal je palčka. Rekel mu je: »Ali mi pomagaš leteti?« Palček mu je odgovoril: »Primi se me!« Medvedek se ga je oprijel in začela sta vaditi letanje. Medvedek je bil navdušen. Naslednji dan je medvedek zopet poiskal palčka in zopet sta vadila. Medvedek je vadil in vadil in zrasla so mu krila.

Jan Benedik, D5.b

Fotografi v akciji, Maribor

Portret fotografa Žana Dolinarja

Strokovna ekskurzija, Salzburg

Srečanje z zamejskimi Slovenci, Gimnazija Celovec in OŠ Borovlje

Mladi v parlamentu

Stezi

Pustno rajanje

Red je vedno pas pripet – projekt PASOVČEK

Etno je fletno

Ponosni smo nanje – projekt Podružnične šole Kovor

Stežice

Gimnastika – skupni trening OŠ Bistrica, Oš Križe in OŠ Tržič

Atletika, 5. in 7. razred, Križe

Atletika, 8. in 9. razred, Bistrica

Jumicar, tehniški dan 4. razred

Pogrinjek, bonton - tehniški dan 8. razred

O DEKLICI IN ZAJČKU

Tjaša Škufca, 3.b

Nekoč je živela deklica, ki je odšla v gozd. Tam je srečala zajčka in sta se spoprijateljila.

Deklica je kmalu morala na kosilo. Pojedla je kosilo in nato odšla v gozd. Tam se je izgubila. Na pomoč ji je priskočil zajček in jo odpeljal domov. Deklica je dejala, da se mu bo oddolžila.

Nekoga dne je zajček padel v jamo. Deklica mu je ponudila roko in ga potegnila iz jame. Hitro sta odšla k deklici domov in popila topel čaj. Zelo ju je pogrel. Odšla sta se umiti, potem pa sta se še malo igrala. Ko je bila ura za spanje, sta z zajčkom odšla spat.

SARAFINA NA SNEGU

Sara Završnik Puhar, 3.b

Nekoga dne je šla Sarafina na sneg brez kape in šala. Opazila je, da kašlja. Vprašala se je: »Kaj pa tako kašljam?« Opazila je, da nima potrebnih stvari na sebi.

Naslednji dan je Sarafina zbolela. Imela je vročino. En dan je bila doma, potem pa je šla k veterinarju. Rekel ji je, da ima za dve stopinji povišano telesno temperaturo in bo kmalu ozdravela. Kmalu zatem je Sarafina ozdravela. Šla je po prijateljico Majo. Skupaj sta se igrali. Sarafina in Maja sta skakali po snegu. Potem je Sarafina morala domov na kosilo. Ko je kosilo pojedla, je šla k Anastasiji in spet sta se lovili, skrivali... Po igranju sta šli k Sarafini domov. Tam sta pojedli večerjo in šli k Maji. Igrale so se v parku Tivoli.

Potem so morale iti domov, vsaka na svojo stran. Sarafina naravnost, Maja levo in Anastasija desno. Tako so šle vse mucke spat.

PUTUJEM Z DEŽNIKOM

Alen Bešič, 3.a

Moj dežnik in jaz se veliko druživa. Rada potujeva... Prejšnji mesec sva bila v deželi Čokolandiji. Peljala sva se s čokolesom v Maribor. Prehitela sva dva čokotovornjaka in po dveh urah prispela na Mestni trg. Tam sva srečala veliko različnih dežnikov. Bili so iz marcipana, bele čokolade, z lešniki... Sprehajali so se po mestu in zaželel sem si, da bi jih imel doma.

Luka Klemenčič, 2.K

Vid Grdič, 3.a

Zunaj je deževalo. Vzel sem dežnik in stopil na prag. Zapihal je veter in me odnesel čez hiše in drevesa. Spustil sem se na gozdno jaso. Na drevesih so rasle škarje, na grmu lepilo, na rožah pa papir. Potem so prišli veverica, jež in lisica. Pripravili so delavnico. Vzeli smo papir, škarje in lepilo. Jež je šel po svinčnik. Naredili smo risbo. Lisica je izrezala ladjice, veverica jih je nalepila. Jaz sem naredil okvir. Slika je bila končana. Dežnik me je odnesel domov. Sliko sem pokazal mamici.

Maruša Bešter, 3.a

Moj dežnik je rumene barve. Je zelo velik. Lahko me popelje kamorkoli. Letim med oblaki. Nese me v Deželo pesmi. V Deželi pesmi rastejo namesto rož pesmi. Je zelo zabavno, saj vsi pojejo. Ni bolj zabavne dežele od pesniške dežele.

Katja Pagon, 3.a

Enkrat je začelo deževati. Vzela sem dežnik in ga odprla. Naenkrat me je dežnik odnesel v Italijo. Vendar nisem vedela, kje sem, zato sem začela iskati dom. Naenkrat sem pred seboj zagledala dva gospoda, ki sta govorila italijansko. Spet je začelo deževati, zato sem odprla dežnik, ki me je odnesel domov.

Karin Tanacek, 3.a

V trgovini sem kupila velik pisan dežnik. Ko sem ga odprla, me je ponesel visoko v zrak do dežele Čira Čara. Tam so bili vsi moji prijatelji. Peli smo, poslušali pravljice in pili najslajše sokove. Zvečer smo dali vse dežnike skupaj in naredili posteljo Čira Čara. Sladko smo spali in lepo sanjali.

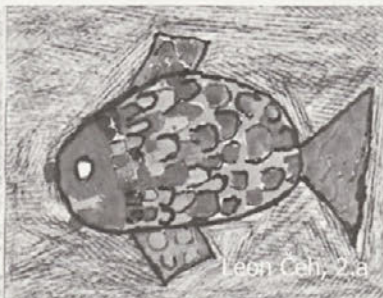
Manica Kostevc, 3.a

Kupila bom pisan dežnik. Šla bom na Kriško goro, odprla dežnik, prišla za kljuko in se odrinila. Poletela bom čez Bistrice, Križe, Sebenje, Žiganjo vas, Duplje, Naklo, do Kranja. V Kranju se bom počasi spuščala in pristala na Brniku. Tam me bo čakal oči in odpeljal se bova domov.

MINI PRAVLJICE

Maja Kolarič, 2.a

Nekoč sta živeli dve veverički. Igrali sta se in se imeli radi. Nekega dne je veverički našla deklica. Dva dni ju je imela doma. Nato ji je mamica rekla, da morata na prosto. Srečno sta živeli naprej.

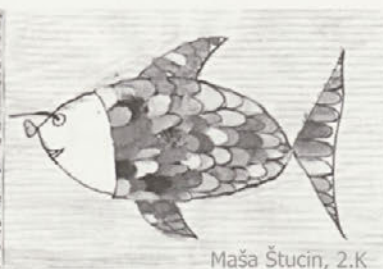

Timotej Podakar, 2.a

Nekoč je živel Timotej, ki se v šoli ni prijavil k nobeni dejavnosti. Nekega dne pa je šel k nogometu. Videl je, kako so vsi dobri, on pa je bil tako slab. Ko je prišel domov, je vadil. Naslednjič je bil tudi on zelo dober.

Rok Frantar, 2.a

Na severu je živel severni medvedek Edi. Nekega dne je prišel žalosten domov. »Jaz nimam nobenega prijatelja,« je rekel. Čez nekaj časa je šel po ledu in srečal tjulnja. Tudi on je bil žalosten. Edi ga je vprašal, če hoče biti njegov prijatelj. Tjulenj je prikimaval. Naslednji dan sta se ves dan igrala skupaj in srečno živela do konca svojih dni.

Klara Slatnar, 2.a

Nekoč je živela deklica Klara. Živela je v gradu. Imeli so veliko denarja. Hodila je v šolo. Če kdo ni imel malice, mu je dala svojo. Bila je zelo pridna. Imela je tudi mačka, ki je bil v resnici začaran princ. Princ se je spremenil v fanta. Klara in fant sta srečno živela do konca svojih dni.

Metod Langus, 2.a

Nekoč je v stari hiši živela čarovnica. Imela je črno muco. Čarovnica je vsak dan gledala v svojo čarobno kroglo. Nekega dne je v krogli zagledala še eno čarovnico. Ko je šla ven, je videla prstan. Zavrtela ga je in se spremenila v žabo. Ko ga je zavrtela še enkrat, je bila spet čarovnica. Srečno je živela naprej.

NA KONCU SVETA

Monika Stržinar, 3.b

Na koncu sveta raste trava, tam na kmetiji pa moka krava. Prašički se valjajo in res zaudarjajo.

Monika Stržinar, 3.b

Na koncu sveta je riba doma. V morju živi, se kita boji. Na koncu sveta je ribič doma, on ribo ulovi, a nazaj jo spusti.

Zdaj riba živi na koncu sveta, lepo se ima, ker se s prijateljicami igra. Dominik Tišler Sušnik, 3.b

PESEM JE LAHNA MEGLICA

Tina Škrjanec, D5.b

Pesem je lahna meglica, je kot ozka stezica, ki vodi preko grička vse do majhnega gozdička.

Tam v gozdičku ptiček veselo pesem žvrgoli, da zvenelo bi še lepše, mu potoček živahno žubori.

PESEM JE POJOČA SKRINJA

Alja Švab, D5.b

Pesem je pojoča skrinja, pesem sta oblaka sinja. Pesem je veselja skrinja, pesem se z vsemi strinja.

A pojoča skrinjica poredna tudi je bila, lončarju je čez piskre šla, pa vse mu je razbila.

Glej, pojočo skrinjico, žalost vso jo je prevzela, zdaj zaprla se je vase, nihče ne ve, kje in kako prebiva zadnje čase.

STRAH**Robi Andrejevič, 4.Kovor**

V hiši je nastal preplah –
 kje pa sploh hodi strah?
 Menda ima strašen zadah –
 ker ga nočem, napel je grah.
 A ga bom pregnal na mah,
 ko posesal bom v sobi prah.

Anja Kleindinst, 4.Kovor

Strah je strašen, ah, ponoči ima
 slab zadah, je grah in igra šah.
 Ah, ta strah, plah kot grah.
 Ponoči strah hodi po gozdu in
 zdaj išče grah.
 Pride v grad in nastane preplah.
 Ah, ta strah, zmeraj je plah.
 Strah je plah.

Jadran H, 2.b

Kaja Kokalj, 4.Kovor

Pride stari strah,
 iz ust smrdi mu slab zadah.
 V hišo pride strah
 in nastane hud preplah.

Za zajtrk je grah,
 za večerjo pa igra šah.

Jasmin M, 2.b

Hana Š, 2.b

Žiga Križaj, 4.Kovor

Živel je strah,
 ki je imel slab zadah
 in je dobro brisal prah.

Rad je jedel grah
 in nabiral mah.
 Zagledal je dečka,
 ki je rekel: »Ah!«
 Nastal je velik preplah.

Melita Čoragič, 4.Kovor

Vsako noč rada
 poslušam zgodbe o
 strahovih, tudi pesmi.
 Eno poznam, poslušajte!

Strah je včasih plah.
 Zelo rad briše prah.
 Včasih nabira mah.
 Zelo rad je grah.

In dobro zna igrati šah.
 Ah, sosed se je prestrašil
 strahu.

Ah, kakšen dolgčas.
 Strah si ne umiva zob,
 zato ima smrdeč zadah.

Benjamin Plut, 4.Kovor

Strah ima velike oči,
 a za vsakimi vrati ga ni.
 Otrok se veselo uči,
 ker strahu za vrati ni.

Strah je kot mrak
 in zato ne boji se ga vsak.

Patrik Rajsar, 4.Kovor

Strah je majhen kot grah,
 mehek kot mah,
 včasih ima slab zadah.
 Strah ne zna igrati šah,
 zato v sebi čutim preplah.

Aljaž Šlibar, 4.Kovor

Zakaj me je strah,
 zakaj tak preplah?
 Ker grozen imam zadah,
 slabo mi je na mah!

Mateja Vukota, 4.Kovor

Pride strah,
 poišče stari mah,
 gre v hišo in igra šah,
 iz ust mu gre slab zadah.

Jaka Pogačnik, 4.Kovor

Strah ima hud zadah.
 Strah ima zelo velik grah.
 Ko v hiši strah preži,
 otrok videti ni.

Eva Rožič, 4.Kovor

Strah nas je,
 zato v temi neradi spimo,
 ali da cvek za kontrolno
 dobimo.

Strah nas je,
 da šole ne naredimo,
 ali da se izgubimo.

Strah nas je mnogo stvari,
 ko pa se nasmeješ, strah zbeži.

Jerneja K, 2.b

Leon Ribič, 4.Kovor

Strašni strašni strah
je včeraj z mano igral šah.
Njegov zadah
je povzročil velik preplah.
»Ah!«
je rekel strah,
»res, da mi smrdi zadah.«

Matej Selko Višnar, 4.Kovor

Noč me je ujela v gozdu.
Vejica pod nogami počí,
takrat strah poskoči.

Oziram se okrog,
a strahu ni od nikod.

S seboj nimam baterije,
zato me v želodcu zvije.

Tečem kot raketa,
moja glava je vsa napeta.

Ko pritečem do doma,
o strahu ni več dvoma.
Ostal je v gozdu.

VALENTINOVO

Nejc Meglič, 3.b

O, ti ljuba ti!
Meni srce hrepeni!
Ne vem, kaj naj rečem ti!
Zate bi prehodil svet,
jutri v knjižnici vidiva se spet!
Hojlala, hopsasa, hopsasa,
tralala, hopsasa, tralala!

Nika Toporiš, 3.b

Sonček na nebu je žarel
in mi srečo je nadel.
Jaz zaljubila sem se
v fanta luštnega,
zdaj valentinovo
se mi smehlja.
Zaljubila sem se
v fanta luštnega.

IZŠTEVANKE

Vili Grdič, 3.a

Pika, pika, pika, pok,
rad igra se vsak otrok,
kdo lovi in kdo se skriva,
to Vili naj odkrije.
Pika, pika, pika, pok,
uro je pripravil Rok.

Katja Pagon 3.a

Muca Maca,
kurja taca,
kje si bila?
Pri sosedu
mleko sem zliła.
Kaj si dobila?
Brco v rit.

Kuža laja, muca spi,
kdor je velik, naj lovi.
Ti si zajec, ti si miš,
ti na koncu pa loviš.

Anča pomaranča ima
pomarančo,
pomaranče pa ni več,
en, dva, tri, ti si pa odveč.

Gaja Pazlar, 3.a

Konj nagaja, raca šteje.
Ti pa zdaj izberi si številko 3, 1,
2, 3.
Zdaj pa ti loviš.

Ani bani, ani bani,
to je Fani.
Fani naj se usede, da ni zmede.
Eci beci, eci beci,
to ni nikoli Šeci.

Ringa raja, David pa nagaja.
Kdo pa zdaj lovi?
1, 2, 3, zdaj loviš pa ti.

Le poslušaj vsak,
rega, rega, kvak,
žabica mlada
igra se rada,
pa skoči še miš,
ti pa loviš.

Tri miške so prišle
tja na sredo mlake,
tri so žabe srečale,
vzele jim copate.
Copati žabji lepi so,
ti zapoješ pesmico!

An ban teleban,
Marko in Jan se igrata,
na mizi ju pa čaka
zeljnata solata.
Ena, dve, tri,
Tone zdaj lovi!

Am pam, črn vran,
zajčkov pet in miške tri,
kogar zgrabim, ta lovi.

Trili, trili, li,
vse se že vrti.
Tika, tika, taka,
glejte ga, junaka.
Trili, trili, li,
junak sedaj si ti.

Ti si pik, ti si lik, ti si šik,
ura bo štela ena, dve, tri,
pojdi ven ti!

PESEM JE POJOČA SKRINJA

Anže Špental, D5.b

Pesem je pojoča skrinja,
poje iz dneva v dan.
Nima doma, zato zmrzuje v
kotih,
a takoj se ogreje s plesom,
ki ga pozna.

Pazite se je,
večkrat res se razjezi,
a takoj se pomiri.

Zelo rada poje,
a preglasna je bila,
zato zaprli so jo v temačen
in prašen zvezek.

NAPOL ZASPANKA, NAPOL USTRAHOVANKA ZA STARŠE

Tina Škrjanec, D5.b

Soba je še razmetana,
po tleh obleka nametana,
na mizi strašen je nered,
kdo bo spravil vse to v red.

Zunaj pa je strašna tema,
lunca proč je kar zbežala,
z vetrom strašnim so duhovi
pripeljali se z vozovi.

Jurček pa je moral spat,
kdo bi v sobo šel to rad,
hitro smuknil je v omaro,
tam oblekel je pižamo.

Iz omare skočil je junak,
tam pospravil je smetnjak,
soba vsa je zasijala
in poglej -
še luna se je prikazala!

PRAVLJICE ZRASTEJO TUDI NA DOMAČEM VRTU

VELIKI JUNAK

Nekoč je živel velik junak, ki je reševal ljudi. Bil je najpogumnejši na tem svetu. Nekoč so sovražniki napadli. In so se bojevali... Potem so ranili junaka, ampak junak se ni predal in je potem zmagal. **DEJAN ULČNIK, 2.B**

TRIJE PUJSKI IN VOLK

Nekega dne je pritekla miška. Pujski, hitro, odidite! Prišel je volk mesar. Rekli so, da še niso pojedli. A so vendarle šli. S sabo so vzeli hrano in pijačo. Zgradili so vsak svojo hišo. Za drevesom se je skrival volk in se veselil: O, kar tri pujske imam! Potem je volk pihnil prvo hišo, potem še drugo hišo in nato pihne še tretjo. Piha, piha, a hiša se ne podere. **LUKA ČADEŽ, 2.B**

ČAROBNI SVINČNIK

Nekoč, predavnimi časi, je bil čarobni svinčnik. Enkrat ga je našel deček. Nekega dne je deček s čarobnim svinčnikom risal in vse je oživel. Narisal je pošasti in prišle so v mesto. Pošasti so vse uničile in šle naprej. Pošasti so prišle v drugo mesto in so uničile še drugo mesto. Ampak ko, so pošasti uničile mesto, so prišli vojaki z bazukami, ubili pošasti in vse se je srečno končalo. **JUŠ FAJDIGA, 2.B**

PIKA HODI V ŠOLO

Pika je šla v šolo. V šoli je bilo zelo lepo, a je izgubila uro. Jana jo je vprašala, zakaj je žalostna. Pika je odgovorila: Izgubila sem uro. In ji je pomagala iskati uro. Kmalu sta jo našli. Pika se je zahvalila Jani. Kmalu je bilo konec pouka in sta šli skupaj domov. Na poti domov sta srečali veliko prijateljev in zajčka. Spekel je korenčkovo torto in malo jima jo je dal. Pika se je zahvalila in z Jano sta šli lepo po poti domov. **JERNEJA KOŠIR, 2.B**

ČUDEŽNE ŠKARJICE

Nekoč je živela deklica. Imela je škarjice, a niso bile navadne. Bile so čudežne. Nastopale so v cirkusu. Nastope so imele vsak dan. In deklica je bila najbolj premožna deklica v vasi. Škarjice so plesale dan za dnem. Na enem nastopu so škarjice izginile. Deklica je bila žalostna. Odšla je domov. Obesila je plakate o pogrešanih škarjicah. Potem je nekdo potrkal na vrata. Bil je neki deček. Deček se je opravičil in ji dal škarjice nazaj. Deklica ga je spustila v svojo hišo. Potem je odšel domov in deklica je bila vesela, ker je zopet imela škarjice. **DAVID KOŠIR, 2.B**

ČAROBNI SVINČNIK

Nekoč je živela deklica Neža, ki je imela čarobni svinčnik. Ko je prišla v šolo, je rekla: »Čarobni svinčnik, napiši narek, in svinčnik je začel pisati narek. Ko je Neža končala narek, se je učiteljica začudila, ker je Neža že končala. Ko je prišla domov, je začela pisati domačo nalogo. Ko jo je napisala, je šla na kosilo. Ko je kosilo pojedla, je pozvonila sošolka Tina. Vprašala jo je: Ali greš kaj ven? Ja, lahko, samo oblečem se, prav. Oblekla je bundo, ki jo je imela v šoli. Ko sta se lovili na igrišču, je padel Neži svinčnik iz bunde in fantek je vzel svinčnik. Neža je šla potem domov. Zelo je bila zaspana in je šla takoj spat. Mami ji je rekla: Lahko noč, Neža, si se imela lepo na igrišču? Ja, lovili sva se. Naslednji dan v šoli je svinčnik iskala. Nihče ni vedel zanj. V šoli ji je deček dal svinčnik. Ti si mi vzel svinčnik. Ja, jaz. Oprosti, Neža. Si huda name? Ne, Jan, ampak besna. Lasje mi štrlijo pokonci, kmalu se bom razpočila od jeze in tako sem jezna, da bom dobila ošpice...Vendar, Jan, opazila sem, da me je slaba volja zapustila in da nisem več huda. Učenci so se potem učili naprej do konca svojih šolskih dni. **LARIŠA LEVSTEK, 2.B**

RUTKA

Nekoč je živela Petra, ki je nosila rumeno rutko in ta ji je prinašala srečo. Nekega dne ji je očka čarobno rutko vrgel v smetnjak. Petra je bila zelo žalostna. Poprosila je mamo Jožico, če jo lahko pelje na smetišče. Rekla je, da lahko, in sta odšli. In res sta našli rutko. Petra se je razveselila in je poljubila rutko. In vse se je srečno končalo. Petra in rutka sta živeli srečno do konca svojih dni. **IZABELA POTOČNIK, 2.B**

ČAROBNA MOČ

Nekoč je živel gusar Luka. Vedno je pomagal svojim možem. Vedno, ko ga je kdo napadel, je vsakega zapičil v srce. Nekega dne, ko je kapitan Krivonos vstal, je šel k Luku. Ko se je gusar Luka prebudil, je videl kapitana Krivonosa. Kapitan je dal ven svoj meč, tudi gusar Luka je dal ven svoj meč in sabljala sta se. Zmagal je gusar Luka. Hotela sta dobiti čarobni meč in dobil ga je gusar. Luka je potem srečno živel na svoji ladji. **LUKA ZADNIKAR, 2.B**

ČAROBNO DREVO

Nekoč je živel majhen fantek. Imel je svojo čredo. Nekega dne je peljal svojo čredo na pašnik. Zagledal je drevo in se zasmel: Kako smešno je to drevo. A to drevo ni bilo navadno. Z njega je odtrgal cekine in bisere. Drevo je reklo: Pusti me. Lahko ti izpolnim tri želje. Janez je bil začuden. Vprašal se je: Kaj pa naj si zaželim? Zaželel si je, da bi mu drevo zvesto služilo in bi mu vedno dajalo zaklade. In tako je živel srečno do konca svojih dni. **LUCIJA MARIJA NOVAK, 2.B**

MALA VILA ANA

Nekoč je živel mala vila Ana. Bila je zelo radovedna. Imela je čarobno palico. Palica je bila zlata. Nekega dne je šla mala vila na ples. Čarobno palico je pustila doma. Mala vila je imela še sestro Katjo. Katja je bila zelo radovedna. Vedno se je spraševala, kaj je ta palica. Medtem ko je bila Ana na plesu, je pogledala palico. Palica ji je bila všeč, zato jo je vzela. Ko je Ana prišla domov, je vprašala mamico, kje je njena palica. Mamica je rekla: Jaz je nimam. Ko je vprašala sestro, je rekla: Jaz jo imam. Daj mi jo nazaj, je rekla Ana, saj si zdaj videla, kakšna je. Ta palica je zdaj tvoja in moja in si jo lahko od danes naprej deliva. **HANA ŠABANI, 2.B**

OSNOVNA ŠOLA BISTRICA

Nekoč je bila šola in otroci so jo imeli najraje. Šola je bila najbolj priljubljena, ker je bila čarobna. Nekega dne pa je bila šola zaprta. Poklicali so učiteljico, ki je šolo odklenila. In vse se je srečno končalo. Jupi! Jupi! **ANŽE MRAK, 2.B**

ČAROBNA VODA

Nekoč je živel kralj, ki je imel hčerko. Ime ji je bilo Iza. Nekega dne je kralj poklical hčerko in ji rekel: Hči, kmalu bom umrl. Po gradu se je govorilo, da bo kralj umrl. To se je tudi zgodilo. Vsi so bili žalostni, razen Juša. Iza je šla po vodo, ki bi očeta rešila. Do vode je bila dolga pot. Na poti je srečala škrate. Nato sta našla čarobno vodo. Prišla sta v grad in dala kralju vodo in je oživel. In srečno so živeli do konca svojih dni. **KLAVDIJA MRAK, 2.B**

MIKI MIŠKA SE UČI KICKBOXING

Nekoč je živel Miki miška. Odločila se je, da se bo učila kickboxing. Že ta dan je šla pogledat, če se lahko vpiše. Lahko se prijavim. Zelo dobro. Že prvi dan je vadila. Zelo dobro ji je šlo. Potem so jih napadli pravi sovražniki. Miki miška se je dobro bojevala. Premagala je najboljšega bojevnika Shredderja. In vse se je srečno končalo. **JERCA OMAN, 2.B**

PIKIPIKIPKICA IN NIKA

Nekoč je živel čarobna hiška. V njej je živel Pikipikipikica. Pred hišo se je igrala punčka Nika s prijatelji. Nika je prijatelje povabila v hišo in tako se je spoznala s Pikipikipikico. Kako pa je tebi ime? Meni je ime Nika. Nika jo je vprašala, če se gre igrat. Pikipikipikica jo je peljala v čarobno sobo. Tam sta se igrala z igračami, ki so govorile. Ko se je zvečerilo, je Niko odpeljala domov kočija. Oblečena je bila v tako lepo obleko, da se ji je mama morala prikloniti. **TAJA HAFNER, 2.B**

MANOLO IN ČAROBNO DREVO

Nekoč je živel Manolo, ki je odšel v gozd. V gozdu je srečal čarobno drevo. Ko je prišel do tega drevesa in je drevo spregovorilo, se je Manolo začudil in samo čudno pogledal. Drevo je reklo: Zaželi si eno željo. Manolo se ni mogel odločiti, kaj bi si zaželel, in ko mu je postalo dolgčas, je šel domov. Medtem je pritekel deček in videl čarobno drevo. Zaželel si je deset vreč zlata. Ko se je Manolo zbudil, je zagledal dečka, ki je imel polno zlata. Deček je hotel pobegniti, a ni mogel, ker se je Manolo že prebudil. Deček se mu je opravičil in preklical svojo željo. Manolo je svojo željo dobil nazaj. Zaželel si je, da deček ne bi imel več zlata. Potem sta bila oba srečna in sta postala prijatelja. **JASMIN MULALIĆ**

GROF DRAKULA

Nekoč, pred stotimi leti, je stal grad in v njem je živel grof, ki so ga klicali Drakula. Pozor!!! To je vojna! Veliko jih je umrlo, kajti vojna je trajala 10 let. Ampak vojna se je umirila. Potem se je nekaj prikazalo izza gradu. To je bila skala. Sovražnik je zavpil: AAAA in skala ga je zbila. Potem je iz gradu prišel bojevnik. Gledal je na vse strani. Opazil je, da je zmagal. Potem je zatrobil v slovo, ker vojne ni bilo več. **JADRAN HOHNEJC**

OSNOVNA ŠOLA BISTRICA

Nekoč so živeli otroci, ki niso hoteli hoditi v šolo, zato je mati imela zelo veliko težav. Mati se je zelo jezila. Rekla je otrokom: Če ne boste hodili v šolo, ne boste nikoli nič vedeli. Zato so ji rekli, da bodo o svoji ideji še premislili. Pol ure je minilo in otroci so se odločili, da ne bodo hodili v šolo. Mati se je zelo prestrašila, ker so rekli, da nikoli več ne bodo hodili v šolo. Mati je rekla Zali, Blažu, Tini in Emi, da je zelo pomembno hoditi v šolo in jim je dala še eno uro časa. Ko je ura minila, je mati vprašala isto. Otroci so odgovorili, da v šolo ne bodo hodili. Dobili so še eno uro in pol časa in se na koncu odločili, da bodo hodili v šolo, saj so spoznali, da je šola pomembna, saj se v njej vse naučiš. In od takrat so srečno hodili v šolo. **ZALA VALJAVEC, 2.B**

Ko se mačke z barvami igrajo (David K., Lucija Marija N., Izabela P., Hana Š., Luka Č., 2.b)

TO SEM JAZ

Tilen Miljkovič, 4.b

Vsak dan od ponedeljka do petka grem v šolo. Po pouku grem na kosilo, nato pa domov. Doma najprej napišem nalogo. Vsak torek in četrtek imam trening juda. Ob sredah hodim na lokostrelstvo, v petek pa grem še na košarko. To so športi, ki me zanimajo in jih rad treniram. Konec tedna pa imam kakšno tekmo. Najbolj uspešen sem pri judu, saj ga treniram že četrto leto. Tudi v bodoče si želim, da bi bil uspešen pri judu in drugih športih.

Rad berem Groznega Gašperja, v šoli pa imam najraje likovno vzgojo. S sošolci se dobro razumem. Moja najboljša prijatelja sta Matevž Ban in Luka Rozman.

Vesel sem, kadar kaj dobim. Žalosten pa takrat, ko ne smem nekaj delati. Jezen sem takrat, ko se mi kdo posmehuje.

Anže Primožič, D5.b

Katja Sober, D5.b

spat. Konec tedna si odpočijem od šole, včasih pa imam kakšen turnir v rokometu. Treninge imam enkrat na teden.

Moja najljubša knjiga je PET PRIJATELJEV, ki jo je napisal Bogdan Novak. Doma najraje sedim za računalnikom ali se igram družabne igre. V šoli sta moja najljubša predmeta likovna in športna vzgoja. S sošolci se odlično razumem. Moji najboljši prijatelji sta Ajda in Neža. V prihodnosti bi rada postala veterinarica za male živali in uspešna rokometašica.

Tina Škrjanec, D5.b

TO SEM JAZ

Luka Pikovnik, 4.b

Ime mi je Luka in se pišem Pikovnik. Stanujem v naselju Na jasi. Rodil sem se 24. aprila in bom letos dopolnil deset let. Ime mi je izbral starejši brat Matic. Hodim v četrti razred v Osnovni šoli Bistrica. Imam enajst sošolcev in osem sošolk, moja učiteljica je ga. Breda Jurkovič.

Imam kratke rjave lase, modrozeleni oči, simpatičen nos, ozke ustnice in na vsakem ramenu imam črno piko. Na levi roki imam opeklino, za katero sva kriva ata in jaz. Kuhala sva kavo, ata me je sunil, ko me je držal, jaz pa sem se polil. Takrat sem bil star 18 mesecev. Velik sem 141 cm. Sem pameten, duhovit, zabaven, skrivnosten in imam veliko prijateljev. Moja slaba lastnost je ta, da sem zelo hitro užaljen. Kadar ne igram iger na računalniku in nimam družbe, rad berem. Trenutno sem navdušen nad branjem knjig o Harryju Potterju. Zelo rad prebiram tudi stripe. Moja naj hrana je pica ali piščanec s pirejem, pijača pa limonin sok.

TO SEM JAZ

Daša Žnidaršič, 4.b

Živijo! Sem Daša Žnidaršič. Stara sem 10 let. Stanujem v Ročevnici. Hodim v OŠ Bistrica. Sem vitke postave, imam rjave dolge lase, rjave oči in podolgovat obraz. Po značaju sem prijazna, včasih pa tudi trmasta. Po horoskopu sem oven.

Moj dan je zelo prijeten. Zjutraj vstanem in se odpravim v šolo. Popoldne delam domačo nalogo. Zvečer pojem večerjo in se odpravim

TO SEM JAZ

Tim Mlakar, 4.b

Živjo! Sem Tim Mlakar, star sem 10 let. Moj delovni dan poteka takole: Ko se zbudim, grem v šolo, iz šole pa domov, kjer naredim domačo nalogo. Ob 18. uri imam trening, po treningu pa grem včasih še k bratrancu. Potem grem domov, pojem večerjo, se grem skopat in grem spat. Konec tedna me čakajo tekme in treningi. Najbolj me zanima smučanje. Najraje berem stripe o Miki miški, ki jih je napisal Walt Disney. Moj najljubši predmet v šoli je športna vzgoja. S sošolci se dobro razumem, imam veliko prijateljev, moji najboljši prijatelji so Ažbe, Luka in Matevž. Ko bom velik, bom smučar, vsaj mislim tako. Najbolj sem vesel, ko imam rojstni dan, ko dobim v šoli pet, vesel sem Božička, dedka Mraza in Miklavža. Žalosten sem, ko je oči jezen name in ko sem kaznovan. Jezen sem, ko mi sestrice nagaja, ali ko mi nekdo govori nekaj, kar me ne zanima.

IZGUBIL SEM SE

Amadej Košir, 4.b

Pred leti smo šli, bilo je nekega jesenskega popoldneva, z mami in sestro v gozd nabirat kostanj.

Jaz sem najraje nabiral kostanj na bolj težko dostopnih krajih. Ker se je mami bolj ukvarjala z mlajšo sestro, sem se jaz kar naenkrat sam znašel v temnem gozdu. Mamice in sestrice ni bilo videti nikjer več. Klical sem ju, toda nista me slišali. Zelo me je bilo strah in nisem vedel, kaj naj storim. Nekaj časa sem hodil po gozdu v daljavi zaslišal ropot traktorja.

Skušal sem se traktorju približati. Kar naenkrat sem se znašel na travniku. Na koncu travnika sem zagledal hišo, stekel sem do nje in pozvonil. Odprla mi je starejša gospa in me povabila v hišo. Ves prestrašen sem ji povedal, da sem se izgubil v gozdu in jo prosil, če lahko po telefonu pokliče moje starše. Povedal sem ji telefonsko številko in gospa jih je res poklicala. Starši so me prišli iskat in skupaj smo se odpeljali domov.

IZGUBILA SEM SE

Anamarija Dežman, 4.b

Nekega dne sem šla v gozd po kostanj. Bilo ga je veliko, zato sem kar hodila, dokler nisem ugotovila, da sem zašla. Ko sem se obrnila, nisem več vedela, po kateri poti sem prišla v gozd. Bilo me je zelo strah, saj sem bila čisto sama v velikem gozdu. Začela sem klicati, a me nihče ni slišal. Čez nekaj časa sem zaslišala znan glas, ki me je klical. Bila je mami. Hitro sem zavpila in kmalu me je našla. Skupaj sva odšli proti domu. Zdaj vem, da ne smem daleč v gozd hoditi sama.

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

Marsela Čosić, 4.b

Moja najboljša prijateljica je Anamarija. Živi na Brezjah. Je zelo nagajiva in pogumna deklica. Stara je 9 let in pol. Ima brata Žiga in sestro Anito. Je moja sošolka in hodi tudi k verouku. Velikokrat se tudi skregava in drugi dan spet pobotava. Imava tudi prijateljico Natalijo, ki nama vedno pomaga. Prek nje sva se tudi spoznali.

IZGUBIL SEM SE

Denis Sadiković, 4.b

Ko smo bili na morju, sem se izgubil. Očka me je našel. Drugi dan, ko smo šli na plažo, sem šel po napačni poti. Iskali so me vsi, ki so me poznali. Prišli so reševalci in so me našli.

IZGUBILA SEM SE

Nina Klemenčič, 4.b

Med poletnimi počitnicami smo s starši večkrat šli v hribe. Tako smo se enkrat odločili, da gremo na goro Stol. Med potjo smo vsi hodili skupaj. Šli smo mimo prve kočice, druge in se napotili še do tretje. Ko smo prišli mimo druge kočice, staršev kar naenkrat nisem več videla. Tako nisem vedela, kam naj grem, in pomislila sem, da se bom še bolj izgubila. Postal me je že zelo strah. Obupana sem bila, saj nisem vedela kaj bi, v bližnjem grmovju pa se je kar nekaj bleščalo, premikalo in šumelo. Šla sem nazaj do druge kočice, ker do nje ni bilo daleč. Ko sem stopila skozi

vrata, se me je neka starka zelo razveselila. Mene pa je bilo še vedno zelo strah. Vprašala me je, kaj iščem tam, če sem prišla sama in če sem pobegnila od doma. Povedala sem ji, da sem se izgubila in jo prosila, če mi lahko pomaga. Povprašala me je, če vem na pamet telefonsko številko očka ali mame. Na srečo sem očkovo številko vedela na pamet in starka je to številko tudi takoj poklicala. Oglasil se je očka in zelo sem bila srečna, ko sem zaslišala njegov glas. Ko se je starka obrnila, mi je povedala, da očka in mamica že tečeta proti koči. Tudi onadva sta se prestrašila, ko sta opazila, da me ni. Že naslednji hip sta pridvela skozi vrata. Vsi smo bili zelo zelo srečni, ker smo bili spet skupaj, čeprav smo bili še hip pred tem vsi neskončno prestrašeni. Tudi prijazna starka je bila ob pogledu, ko smo se vsi objemali, zelo srečna. Vsem je postregla s toplim čajem. Bilo je prijetno, ko smo se zabavali, klepetali in se smejali. Potem pa je napočil čas, ko smo se starki zahvalili in se od nje poslovili. Gore Stol tistega dne nismo osvojili, bili pa smo srečni.

MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Matevž Ban, 4.b

Moj najboljši prijatelj je Ažbe. Ima temne lase, temne oči in je malo manjši od mene. Zelo velikokrat greva skupaj iz šole, med tem se veliko pogovarjava in smejiva. Imava pa tudi svoje skrivnosti. Oba imava rada šport, veliko rolava, kolesariva in igrava nogomet. Ko sem bolan, mi Ažbe vedno prinese domače naloge. Zelo dober prijatelj mi je. Drugače imam še veliko drugih prijateljev, Luka, Tilna, Žana, a najboljši je Ažbe.

Jan Benedik, D5.b

MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Timi Tišler Sušnik, 4.b

Moj najboljši prijatelj je Roman. Je moj sošolec. Živi na Popovem, blizu moje vasi Brezje pri Trziču. Ima lepe oči in kratke rjave lase. Je suh in manjše postave. Zelo je prijazen in zabaven fant. Skupaj se lepo igrava. Všeč mi je, ker me ne žali in se ne norčuje iz mene. Včasih greva skupaj na avtobus, če grem k mami, in na postaji se še malo poigramo. Z njim mi ni nikoli dolgčas. Super je, če se po šoli pride k meni igrat. Vesel sem, da sem ga spoznal. Upam, da se bova razumela še naprej.

MOJ DOBRI OČKA

Žan Truden, 4.b

Moj očka je zelo dober očka. Rojen je oktobra leta 1966, po horoskopu je tehtnica. Visok je 175 cm, ima sive lase in zelene oči. Očka zelo slabo sliši, je gluha. Včasih je tudi malo strog. Zelo rad se ukvarja tudi s športom, veliko tudi bere časopise in ostala tiskana obvestila. Zelo rad je testenine ali morsko hrano. Večkrat mu pomagam opravljati dela okoli hiše. Želi, da bi imel dober uspeh v šoli. Po obrazu je zelo pegast. Po poklicu je grafičar. Dela v Gorenjskem tisku.

MOJ OČKA

Ažbe Ribič, 4.b

MOJ OČKA:

- JE PRIJAZEN,
- VELIKO „ŠPORTA“ Z MANO IN MOJIM BRATOM,
- NAS PELJE NA IZLET,
- ZELO VELIKO DELA, ZATO GA VELIKOKRAT NI DOMA,
- ME UČI UPORABLJATI RAČUNALNIK,
- SE "HECA" Z MANO,
- RAD PLEZA,
- HODI NA SESTANKE ZA SLUŽBO,
- POLETI PEČE NA ŽARU,
- RAD SLIKA SONČNE VZHODE,
- KO SMO NA MORJU, SE POTAPLJA,
- KDAJ JE TUDI JEZEN,
- VELIKO DELA OKROG HIŠE,
- MI POMAGA PRI UČENJU,
- SE RAD PELJE Z MOTORNIM VOZILOM,
- RAD BERE ČASOPIS,
- HODI V HRIBE,
- PELJE NAŠEGA KUŽA NA SPREHOD,
- RAD PIJE PIVO,
- RAD GLEDA AKCIJSKE FILME.

MOJ OČKA

Nejc vavpotič Petrnelj, 4.b

Mojemu očetu je ime Marko. Star je 42 let. Vsako jutro zgodaj vstane in se odpelje v službo. Dela v tovarni Sava. Je vodja skladišč. Ko se vrne iz službe, mi pomaga delati naloge. Moj oči je priden. Vesel sem, ker si vedno vzame čas zame.

Alja Švab, D5.b

Ožbej Kuhar, D5.b

Anita Dežman, D5.b

Luka Klemečič, 2.Kovor

V šoli imam najraje telovadbo in okolje. Ne maram matematike, slovenščine in nalog.

Anton Zupan, 2.Kovor

Najbolj sta mi vseč matematika in likovna vzgoja. Pri likovni ustvarjam. Hitro in dobro znam računati.

Slovenščina mi ni tako vseč, ker vsak dan spoznamo novo črko. Med odmorom rad igram nogomet in enko. Pri enki se naučiš barve in številke.

Nejc Pavšek, 2.Kovor

Rad imam likovni krožek. Ni mi vseč, kadar se s sošolci kregamo.

Alen Čoragić, 2.Kovor

Rad poslušam učiteljico. Ne maram dopolnilnega pouka. Rad se učim. Ne maram kratkih odmorov. Rad rišem.

Oriana Čoragić, 2.Kovor

Všeč mi je, ko se učimo novo črko in ko računamo do 100. Ni mi vseč, kadar se prepiramo in ko nismo prijatelji. Najboljši predmeti so matematika, likovna in slovenščina.

Lara Premrl, 2.Kovor

V šoli mi je vseč, ko je odmor in se skupaj igramo. Všeč mi je, ko pride učiteljica Tjaša. Ni mi vseč, ko učiteljica Silvija zažvižga.

Gregor Tadel, 2.Kovor

V šolo rad hodim, ker imam veliko prijateljev. V šoli se učimo veliko novih stvari. Med odmorom se igramo. V varstvu delamo naloge in se igramo.

Elizabeta Mokorel, 2.Kovor

V šoli mi ni nikoli dolgčas. Ustvarjamo šopke rož. Rada imam odmor, ker lahko rišem. Pri pouku mi je vseč slovenščina, ker se učimo nove črke. Rada hodim sama iz šole, ker se sprehodim. Ni mi vseč, ko se fantje lovijo. Ni mi vseč, če imamo preveč naloge.

Ne maram, da nekateri med odmorom preveč vpijejo.

Žan Bečan, 2.Kovor

Med poukom rad pišem, nerad pa berem. Med odmorom se rad kartam, v varstvu pa delam nalogo. Med odmorom se ne lovim rad, v varstvu pa se nočem igrati s kockami.

Maša Štucin, 2.Kovor

V šoli mi ni nikoli dolgčas, ker ustvarjamo, ker se naučimo novih stvari. V varstvu je najboljše, ko pride učiteljica Tjaša. Z učiteljico Tjašo smo naredili veliko novih stvari.

V varstvu pa mi ni vseč, kadar prvi razred vpije in mi, drugošolci, ne moremo delati naloge.

Ivan Kaštrun, 2.Kovor

Všeč mi je, ko rišem, ker rad ustvarjam. Komaj čakam, da gremo ven na travnik, ker sem rad na svežem zraku. Niso mi vseč domače naloge, ker bi se popoldan raje igral.

KO PRIDEM V ŠOLO**Domen Vrhovnik, 2.a**

Ko pridem v šolo, odprem omarico, se slečem in sezujem in se v copate obujem.

Ko v razred pridem, torbo položim in sošolcem dober dan zaželim.

Med odmorom se igramo, potem telovadbo imamo.

Vmes se pridno mi učimo in se konca pouka veselimo.

Gaja Pazlar, 3.a

Moj najljubši predmet v šoli je:**matematika:**

- Ker pri matematiki seštevamo in odštevamo. Računanje mi gre dobro. ROK FRANTAR, 2.a
- Ker zelo dobro računam. MARUŠA POGAČAR, 2.a
- Ker rad računam in grem računat k tabli. METOD LANGUS, 2.a
- Ker imam najraje račune.

telovadba:

- Ker pri telovadbi igramo nogomet, tečemo na 600 metrov, skačemo v daljino. LEON ČEH, ANDRAŽ ŠPENDAL, 2.a
- Ker skačemo v daljino. LEJLA ČUFUROVIĆ, 2.a
- Ker se velikokrat igramo. LUKA STRŽINAR, 2.a

likovna vzgoja:

- Ker delamo iz gline, papirja. Naši izdelki so v razredu in na hodniku. KLARA SLATNAR, 2.a
- Ker rišemo z ogljem, iz gline delamo lončke. KAROLINA HLADNIK, 2.a
- Ker veliko delamo in ustvarjamo, delamo risbe, slike, izdelke iz papirja. Kar naredimo, je v razredu na steni. MAJA KOLARIČ, 2.a
- Ker rad rišem, delam iz gline in papirja. MIHA FRANTAR, 2.a

KAKO PREŽIVLJAMO ODMOR?**Učenci 2.a**

- Se igram in pogovarjam,
- se igram in grem na stranišče,
- se igram z igračami,
- se igram z dojenčki,
- se igram in grem pit vodo,
- se igram spomin, na računalniku, grem pit vodo in na stranišče,
- se podimo,
- se igram razne igrice,
- se igramo in pogovarjamo,
- se igram z blazino.

Luka Koder, 4.a

Šport je fizična aktivnost. Poznamo veliko vrst športov, npr. zimske športe (sankanje, drsanje, smučanje, hokej...), vodne športe (plavanje, surfanje, potapljanje...), borilne športe, atletiko, gimnastiko, roketni ter nogomet. Pri športu so pomembne lastnosti: moč, kondicija, hitrost in druge. Za nekatere športe pa je potrebna miselna moč (šah). Tudi sam intenzivno treniram nogomet že četrto leto, zato vem iz izkušenj, da ima športnik bolj malo prostega časa. Pozimi treniramo v telovadnici 2-krat tedensko, kjer imamo ob vikendih tudi tekme. Spomladi se nam treningi namnožijo na 4-krat tedensko in še tekme ob koncu tedna. Lahko rečem, da ti šport zleze pod kožo, tako kot je meni.

NAMIZNI TENIS**Jan Oman, 4.a**

Namizni tenis je igra za dva igralca, lahko pa se igra tudi v parih. Za igro potrebujemo primeren lopar, žogico, mizo, na kateri igramo, in mrežico, ki deli mizo na dve polovici. Namen igre je, da čimprej premagamo nasprotnika. Igra poteka tako, da prvi tekmovalac servira, nasprotnik pa mora žogico obraniti in vrniti prvemu. Vsaka neobranjena žoga prinese točko. Igra je sestavljena iz setov. Za zmago v setu je treba priigrati enajst točk. Za zmago cele tekme moramo zmagati tri sete. Igranje namiznega tenisa je zanimiva in dinamična igra. Najraje jo igram, kadar sva z nasprotnikom enakovredna. Vabim vas, da si kakšno tekmo ogledate in videli boste, da je igra res zanimiva.

PLAVANJE**Demir Košič, 4.a**

Eden od mojih najljubših športov je plavanje. V vodi se zelo dobro počutim. Poznamo več športov v vodi (vrhunsko plavanje, potapljanje, skoki v vodo, igre z žogo, vaterpolo). S starši grem velikokrat plavat v zaprt bazen. Plavanje je težak in naporen šport. Če hočeš biti tekmovalac, moraš veliko trenirati. Igre z žogo pa so še težje, ker se pri tem veliko prerivajo in potapljajo.

ROKOMET**Ajda Benegalija, 4.a**

Moj najljubši šport, ki ga tudi treniram, je roketni. Igra ga tudi moja najljubša igralka Teja Terner. Če igram z njo, se zelo zabavam. Igram levo krilo, moja sestra Neža pa desno krilo. Rokomet je igra z žogo, ki si jo podajamo z roko. Trenirata nas trenerka Magda Mandl in trener Primož Meglič. Vse zelo rade hodimo na treninge, saj se tam družimo in zabavamo. Včasih je roketni grob šport. Za igro potrebujemo nakolenčnike in adidaske. Vabim vsa dekleta, ki jih ta šport zanima, da se nam pridružijo.

NOGOMET**Matej Marčun, 4.a**

Nogomet je igra, ki poteka na nogometnem igrišču. To je s travo prekrita in z belimi črtami označena površina. Tekmo sodijo trije sodniki, glavni in dva stranska. Moštvo sestavlja enajst igralcev. Eden izmed njih je vratar in njegova oprema se mora razlikovati od opreme drugih igralcev. Igralci se delijo na obrambne igralce, igralce sredine in napadalce. Vsaka ekipa si želi premagati nasprotnike tako, da doseže

čim več strellov. Kadar obe ekipi dosežeta enak rezultat, je igra neodločena in se lahko igrajo podaljški.

Igra je razdeljena na dva polčasa, vsak po 45 minut. Kadar igralci delajo prekrške, jih sodnik kaznuje z rumenim ali celo z rdečim kartonom. To pomeni, da igralec ne sme igrati niti na naslednji tekmi.

Nogomet je moj najljubši šport.

NOGOMET IN POČITNICE**Elvir Markešić, 4.a**

Komaj sem čakal počitnic, da sem se lahko igral s svojimi prijatelji. Vsak dan je bil po svoje zabaven, najlepša pa je bila nedelja. Pri meni so se zbrali prijatelji in skupaj smo celo popoldne igrali nogomet. Dal sem štiri gole, zato sem bil še posebej vesel.

PLAVANJE IN MORJE**Neža Benegalija, 4.a**

Na plaži sedimo, se s sladoledom hladimo. V vodo skočimo, brž si glave zmočimo.

Ko plavanja dosti imamo, stečemo na blazino, se namažemo in svoja telesa soncu pokažemo.

Razlaga misli:

Če delaš z ljubeznijo, je zmeraj ob tebi tudi dobra čarovnija.

Če je ljubezen, je tudi čarovnija.

Tilen Seidl, 3.b

Le ljubezen je prava čarovnija.

Jan Jezeršek, 3.b

Če je ljubezen, je tudi prijateljstvo.

Žiga Plajbes, 3.b

To pomeni, da nekaj delaš s srcem in da to rad opravljaš.

Manca Jerman, 3.b

To pomeni, da moraš delati s srcem.

Andrej Lovro Peternel Soklič, 3.b

To pomeni, da se to naredi, kar želim.

Tea Ternik, 3.b

To pomeni, da si zelo prijazen in tudi ljubezniv.

Nika Horvat, 3.b

Če delaš z ljubeznijo, te imajo tudi drugi radi.

Benjamin Štangar, 3.b

Ljubezen pomeni prijateljstvo.

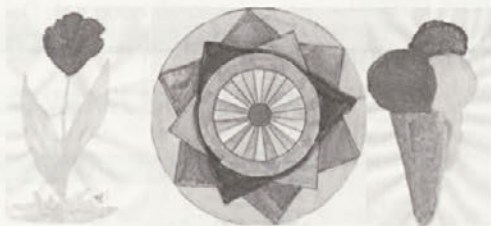
Lea Farazin, 3.b

Učenci 1. in 2. razreda, ki obiskujejo podaljšano bivanje v skupinici OPB1 v Kovorju, so takole opisali svoje aktivnosti.

V oddelku podaljšanega bivanja v Kovorju nam nikoli ni dolgčas, ker:

- radi rišemo in barvamo (Klemen, Klara, Aljaž),
- po kosilu pišemo domače naloge (Klementina),
- na računalniku igramo igre in kvize (Matej),
- se vozimo s skiroji (Žan, Jan),
- se igramo s kockami in parkirno hišo (Manca, Luka, Rok, Kristian),
- vedno kaj ustvarjamo in izdelke razstavljamo (Klara, Eva),
- veliko režemo in lepimo (Ema),
- se žogamo in igramo s padalom (Sara, Isabela),
- se igramo v kotičkih (Nina),
- poslušamo CD-je in plešemo (Maša, Elizabeta),
- oblikujemo stiropor in izdelujemo makete (Žan, Nejc, Alen),
- prebiramo zgodbe in pravljice (Tilen),
- smo živahni, glasni, igrivi in ustvarjalni (učiteljica).

Fotoaparati so krožili med majhnimi dlanmi. Zdaj ga je krčevito stiskala deklica, naslednji trenutek ga je spretno uporabljal deček in nastale so številne fotografije. Na njih smo med ustvarjanjem in našimi izdelki. Tako se lahko pod vse podpišemo z: učenci OPB1.

Hura za vodne detektive OŠ Bistrica!!!

Na razpis republiškega natečaja Vodni detektiv (ICRO Domžale, Ministrstvo za okolje) na temo Mokrišča, smo poslali svoje izdelke učenci 3. a razreda z mentorico Ireno Japelj in učenci D5.a razreda z mentorico Beti Bitežnik. Bili smo zelo uspešni, saj smo se uvrstili med dobitnike nagrad. Učenci 3. a razreda smo poslali ilustrirano pripoved kačjega pastirja Srečka, ki nam najprej predstavi močvirja ter njihovo rastlinstvo in živalstvo, predvsem pa življenje kačjih pastirjev. Nato opiše ogroženost močvirij zaradi človeka, s kakšnim ravnanjem ogrožamo in uničujemo te pomembne ekosisteme. Učenci D5.a pa preko zelene žabe predstavijo življenje v močvirju. Otroci postopoma spoznavajo, kaj je močvirje, kakšne tipe močvirij poznamo in kakšen je njihov nastanek, katere rastline in živali so značilne za močvirja, kakšna je prehodnost, kislost in kako je z njihovim poplavljanjem. Podan pa je tudi pomen mokrišč za človeka.

In kdo so vodni detektivi?

V 3. a : Katja Pagon, Vitan Zavrl, Nina Bohinjc, Gaja Pazlar, Karin Tanacek, Vili Grdič, Laura Pogačnik, Anže Hafner, Rok Kapel, Vid Varaglič.

V D5.a : Raisa Čufurovič, Breda Košir.

Zlata Sara in Žan med najboljšimi v državi

Špela Knez

Naši učenci so se tudi letos na vseh tekmovanjih iz matematike in fizike odlično odrezali. Najbolj ponosni smo lahko na Saro Ručigaj in Žana Dolinarja, saj sta bila tudi na državnih tekmovanjih med najboljšimi. Sara je tako osvojila zlato Vegovo priznanje na državnem tekmovanju matematikov, Žan pa zlato Stefanovo priznanje na državnem tekmovanju v znanju fizike.

Sicer pa so se marca v matematiki na naši šoli pomerili kar 204 učenci. Najboljša tretjina je prejela bronasto Vegovo priznanja, nekaj najboljših učencev iz sedmega, osmega in devetega razreda pa je sodelovalo na področnem tekmovanju, ki je aprila potekalo na Osnovni šoli Križe. Med sedmošolci sta bila najboljša Anže Ovsenek in Jean Ternik, ki sta osvojila tretje mesto, Ana Zupan pa je bila osma. Med osmošolci pa smo osvojili kar vseh prvih pet mest! Zmagal je Blaž Kralj, Sara Ručigaj je bila druga, Janez Albert Novak tretji, Blaž Škrjanec četrti in Žan Dolinar peti. Vsi so prejeli srebrno Vegovo priznanje. Blaž in Sara sta se uvrstila na državno tekmovanje, kjer se je Sara odrezala tako dobro, da je prejela zlato Vegovo priznanje.

Za tekmovanje iz fizike se je sicer odločilo precej manj učencev, rezultati pa so bili ravno tako odlični. Bronasto Stefanovo priznanje so prejeli: Žan Dolinar, Sara Ručigaj, Anja Dolenc in Janez Albert Novak iz osmega razreda ter Jera Meglič, Rok Legat, Maja Oblak, Matej Dobre in Žiga Mlinarič iz devetega razreda. Žan Dolinar in Sara Ručigaj iz osmega razreda ter Jera Meglič in Rok Legat iz devetega so se pomerili tudi na področnem tekmovanju iz fizike, ki je bilo marca v Kranju. Žan je bil med 93 učenci osmih razredov tretji, Sara pa 13.! Vsi štirje učenci pa so osvojili srebrno Stefanovo priznanje. Žan Dolinar se je odlično odrezal še na državnem tekmovanju v Ljubljani. Uspešno je rešil večino zares zelo težkih nalog, prav tako se je izkazal tudi pri eksperimentalnih nalogah. Tekmoval je več ur, kar je zelo naporno. Vendar je bil trud poplačan, saj je osvojil zlato Stefanovo priznanje.

Čestitke gredo seveda najboljšim, pohvaliti pa je treba prav vse, ki so se pomerili na tekmovanjih v znanju fizike in matematike in se na ta tekmovanja tudi zelo dobro pripravili. Za prihodnje leto pa velja, da bi bilo lepo, če bi se tekmovanju udeležilo še več učencev. Tako lahko izberemo najboljše, ki našo šolo potem tako odlično zastopajo na področnih in državnih tekmovanjih.

Državni prvak v digitalni fotografiji

Dina Pintarič

V soboto, 5. aprila, je na Fakulteti za računalništvo in informatiko in na Fakulteti za elektrotehniko potekal že 14. festival računalništva in informatike. Tekmovanja v digitalni fotografiji se je udeležil učenec **Anže Šlibar iz 9.a razreda** in dosegel **1. mesto na državnem tekmovanju iz računalništva ter s tem ZLATO priznanje**.

ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ ZGODOVINE

Marta Frantar

Na šolskem tekmovanju iz zgodovine je sodelovalo 13 učencev. Tema je na prvi pogled izgledala zanimiva: Grčija – olimpijske igre. Prijavilo se je veliko učencev, ko pa so ugotovili, koliko je snovi, jih je veliko odstopilo. Kljub temu, da je bilo veliko literature, jih je kar 9 doseglo dovolj točk za bronasto priznanje. Učenki **Sara Ručigaj in Maja Oblak** pa sta dosegli **zlato priznanje**.

Raziskovalna naloga:

Barvanje tkanin z naravnimi barvili in različnimi fiksatorji

1. mesto na področnem tekmovanju BRONASTO PRIZNANJE

Avtorice: Jerca Meglič, Tjaša Mikulandra, Maja Oblak, učenke 9. razredov

Mentorica: Marijana Zaplotnik Šlibar

14. FESTIVAL RAČUNALNIŠTVA IN INFORMATIKE

5. april 2008

1.

mesto Anže Šlibar, 9.a

DRŽAVNI PRVAK V DIGITALNI FOTOGRAFIJI

Mentorica: Dina Pintarič